

Uuden ajan aamunkoitteessa

Kuusi esitelmää

pitäneet

ANNIE BESANT ja PEKKA ERVAST.

Helsingissä 1909.

Teosofinen Kirjakauppa ja Kustannusliike

Helsinki 1909,
Suomalaisen Kansan Kirjapaino

Digitalisoitu näköispainos 2006

Esitelmät seuraavat toisiaan siinä järjestyksessä, jossa ne on pidetty. Pekka Ervastin esitelmät pidettiin Helsingissä tammikuun 31 p:nä, helmikuun 7 ja 28 p:nä tänä vuonna. Annie Besantin esitelmät pidettiin Lontoossa heinäkuussa tänä vuonna; suomennos on tehty kirjasta „The Changing World”, joka ilmestyi syksyllä.

Sisällys:

Pekka Ervastin esitelmät:

- I. Tulevaisuuden uskonto.
- II. Tulevaisuuden sivistys.
- III. Tulevaisuuden ihminen.

Annie Besantin esitelmät:

- I. Teosofian asema tulevassa sivistyksessä.
- II. Kuudes alarotu.
- III. Lähin tulevaisuus.

Tulevaisuuden uskonto.

Sanotaan usein puoleksi moittien, että aikamme on ylpeä sivistyksestään. Mikäli aikamme on ylpeä, sikäli se tietysti erehtyy, sillä ylpeys ei koskaan ole ikuisesti pysyvää. Mutta kieltämätön tosiasia on, että sivistyksemme on merkillinen ja että aikamme suuresti eroaa muista ajoista. Se ennustaa jotakin tulevaisuuden suhteen, ennustaa sellaista, mitä kukaties ei vielä koskaan ole ollut.

Aikamme sivistys on monessa suhteessa merkillinen. Tahdon huomauttaa kolmesta kohdasta. Kansat ovat nykyaikana lähestyneet toisiaan enemmän kuin konsanaan ennen. Aineellinen sivistys, josta me ylpeilemme, on ollut välikappaleena lähentämässä kansoja toisiinsa. Nyt täällä länsimailla tiedetään, mitä itämailla tapahtuu, mitä siellä ajatellaan, mikä on itämainen sivistys, ja samaten itämailla tiedetään, mikä on länsimainen sivistys. Eri kansat voivat tutustua toistensa elämään ja ottaa toisiltaan oppia. Sellainen kanssakäyminen, jollaista ei ennen ole ollut, on nyt olemassa kansojen välillä, ja se on kiitos tämän aineellisen sivistyksen.

Mutta vielä toisessa suhteessa on tämä aika merkillinen, nimittäin älyllisen sivistyksensä pe-

rusteella. Tieteellinen tutkimus on saavuttanut sellaisen varmuuden, täydellisyyden ja tarkkuuden, jollaista ei ennen ole tunnettu ihmiskunnan historiassa, ja vaikka se tutkimus toistaiseksi enimmäkseen on liikkunut fyysillisessä ja näkyväisessä maailmassa, niin me kuitenkin huomaamme, kuinka tieteellinen tutkimus alkaa lähestyä näkymätöntäkin maailmaa. Ei kauan kestä, ennenkuin monet asiat, joita ihmiset ovat haaveilleet ja uskoneet, mutta eivät varmasti tietäneet, tulevat tieteellisen tutkimuksen todistamiksi tosiasioiksi.

Ja kolmanneksi aikamme on merkillinen teosofisen liikkeen tähden. Mitä on teosofinen liike? Se on liike, joka näyttää, minkätähden kaikki kansat ovat veljiä, minkätähden kaikki ihmiset kuuluvat yhteen, minkätähden ei ole olemassa muuta kuin yksi ainoa Jumala, yksi ainoa totuus, joka aina ihmiskunnan historiassa on ilmentänyt itsensä. Teosofinen liike näyttää, kuinka kaikkien kansojen uskonnot ovat samaa alkuperää. Jos mikään erottaa ihmiset toisistaan, niin se on juuri heidän uskontonsa, maailmankatsomuksensa, se käsitys, mikä heillä on elämästä. Ne, jotka kutsuvat itseään kristityiksi, voivat keskenään ymmärtää toisiaan, mutta vaikea on heidän ymmärtää niitä, jotka kutsuvat itseään muhamettilaisiksi, buddhalaisiksi tai hindulaisiksi, ja vaikea on myös muhamettilaisen ymmärtää kristittyjä ja muiden uskontojen tunnustajia. Mutta teosofinen liike näyttää, kuinka kaikki uskonnot ovat oksia, jotka ovat kasvaneet samasta puusta, ja kuinka kaikissa uskonnoissa on ilmotettu sama ikuinen totuus. Teosofinen liike näyttää tämän ja leviää yhä suuremmalla voimalla kautta maailman. Se

näyttää, kuinka kaikki uskonnot itse asiassa ovat yhtä, kuinka ei ole muuta kuin yksi ainoa elämä, yksi uskonnollinen elämä, yksi Jumala, jota ihmiset kaikkina aikoina ovat etsineet, yksi vapahtaja, joka aina pelastaa ihmisen hengen ja sielun, silloin kun ihminen totuutta etsii. Tätä teosofinen liike on kutsuttu maailmalle todistamaan, ja sen tähden teosofinen liike on kolmas merkillinen kohta meidän aikamme sivistyksessä.

Jos me sitten kysymme, miksikä aikamme ja sen sivistys tällä tavalla eroaa muista ajoista ja muista sivistyksistä, niin meidän täytyy vastata siihen: siksi että sillä on erityinen tarkoitus, siksi että meidän aikamme on kutsuttu luomaan jotakin uutta, panemaan alkuun aivan erityistä tulevaisuutta. Itse asiassa suuri tulevaisuuden lupaus kätkeytyy näihin kolmeen mainitsemaani seikkaan ja on niissä ja niiden kautta ennustettu. Mikähän on se tulevaisuus?

Kaikki kansat sitä toivovat, jokainen ihminen sitä uneksii. Se tulevaisuus on siinä, että tänne meidän ihmiskuntaamme on ilmestyvä uusi suuri opettaja, uusi suuri vapahtaja, Jumalan Poika, joka perustaa uuden suuren uskonnon. Teosofinen liike ja koko meidän aikamme sivistys on huutavan ääni korvessa, joka kaihoen kutsuu: „valmistakaa Herralle tietä, sillä pian tulee Herran päivä.“ Katsokaa, kuinka ihmiset taas uskovat, että maailman loppu on tulossa, että aika lähenee loppuaan, kuinka uskonnolliset ihmiset valmistautuvat tätä loppua vastaanottamaan. Tällä kertalla he eivät enää erehdy eivätkä ole ennenkään erehtyneet, mutta maailman loppu ei merkitse sitä, että tämä maailma häviäisi, vaan se merkitsee, että vanhat poistuvat ja uudet tulevat sijaan,

että taasen on Jumala esiintyvä maan päällä, ilmottava itsensä erityisen suuren ja ihmeellisen Pojan ja sanansaattajan kautta. Uusi uskonto on esiintyvä. Kukaties se on syntyvä jo tällä vuosisadalla, kukaties joku meistä vielä saa nähdä sen kirkkauden, saa nähdä opettajan, suuren ihmeellisen liikkeen, uskonnon, joka käsittää koko maapallon. Sillä siinä suhteessa on meidän aikamme merkillinen, että ei tule enää uusi vapahtaja, joka perustaa uskonnon yhdelle kansalle, joka kansa sitten koettaa sitä levittää, vaan nyt on tuleva vapahtaja, joka perustaa uskonnon koko maapalloa varten, kaikkia kansoja varten, perustaa uskonnon, joka sulkee syliinsä kaikki vanhat uskonnot ja kokoo kaikki kansat siipeinsä alle. Sellainen on uusi uskonto oleva.

Uskallammeko me kuvitella mitään mielesämme tästä uudesta uskonnosta, millainen se on oleva ? Se on uhkarohkeata, kuinka uskallankaan siitä puhua? Mutta minusta tuntuu kuin voisimme tutkia ajan enteitä ja tutkia, mitä aika sylissään kantaa ja mitä se vielä on synnyttävä. Ja jos uskallan sanoa mitä ajattelen tästä uudesta uskonnosta, niin minusta juuri teosofinen liikkeemme ennustaa ja näyttää, minkälainen on oleva uusi uskonto. Se viittaa sille tien, se valmistaa maaperän, ja me voimme teosofisesta liikkeestä päättää, millainen on oleva tulevaisuuden uskonto.

Jos tahdomme luoda siitä itsellemme kuvan, täytyy meidän katsella sitä uskonnon kolmelta luonnolliselta olemuspuolelta: millainen on oleva sen ulkonainen maailmankatsomus, sen opinkapaleet, millainen sen siveysoppi ja millainen sen jumalanpalvelus.

Jos ensiksi tarkastamme, minkälainen on oleva uuden uskonnon jumaluusoppi, niin meidän täytyy sanoa, että samalla tavalla kuin kaikkien muiden uskontojen tulee myöskin tulevaisuuden uskonnon jumaluusopin olla ytimeltään tuo salainen oppi, että ihminen voi päästä Jumalan tuntoon, totuuden tietoon, että ihminen on olemassa sitä varten, että hän lopuksi sulkisi syliinsä Jumalan. Tämä on oleva uuden uskonnon aatteellinen, henkinen, salainen sisällys, niinkuin se on ollut kaikkien muidenkin uskontojen, koska se on ikuinen totuus. Mutta samalla tavalla kuin kaikilla muilla uskonnoilla on ollut erityinen jumaluusoppinsa ja maailmankatsomuksensa, samalla tavalla uudella uskonnolla tulee olemaan oma erityinen teologiansa ja filosofiansa. Ja minkälainen se tulee olemaan? Sellainen, jota nyt n. k. teosofit tutkivat ja tunnustavat. Ei mikään uusi ilmotus, joka sanoisi: „kas näin, uskokaa, niin autuaiksi tulette”, vaan sellainen ilmotus, joka suorastaan perustuu ja viittaa semmoisiin tosiasioihin, jotka ennen pitkää tulevat olemaan useimpien ihmisten tiedossa. Mitä tosiasioita tarkoitan? Ensiksi, että ihminen ei ole tämä ruumis, ei fyysillinen, vaan henkinen olento, ja toiseksi, että hän syntyy monta kertaa maailmaan. Jos me vielä odotamme jonkun aikaa, niin minä olen varma siitä, että n. k. tieteellinen tutkimus todistaa tavalla tai toisella, että ihminen on henkinen olento, joka ainoastaan käyttää fyysillistä ruumista välikappaleena, ja käyttää monta kertaa, sen avulla koekukseen, viisastuakseen, kehittyäkseen, että ihminen siis ruumistuu monta kertaa maan päälle. Olen varma siitä, että jälleensyntymisen suuri tosiasia tulee todistetuksi, ennenkuin montakaan

vuosikymmentä on vierinyt. Monet ihmiset tietävät, että se on tosiasia, koska muistavat ennen olleensa maan päällä, mutta tarkoitan, että tieteellinen tutkimus, joka silloin on muodostunut yliaistilliseksi tutkimukseksi, on löytävä ulkonaisia todistuksia siitä. Tämä jälleensyntymisen oppi on oleva yhtenä kulmakivenä uudessa uskonossa. Uusi opettaja vain viittaa siihen samoin kuin tuohon toiseen tosiasiaan, että tätä maailmankaikkeutta, johon ihmisen elämäkin sisältyy, hallitsee karman laki, oikeuden laki. Tuleva opettaja vain viittaa näihin asioihin ja odottaa, että ne ovat tunnustettuja, ja teosofisen liikkeen tarkoitus on levittää niistä tietoa, niin että kaikki ihmiset, jos mahdollista, oppivat niitä ymmärtämään. Kun sitten tieteellinen tutkimus ne todistaa, eivät ne enää tunnu yliluonnollisilta vaan aivan luonnollisilta.

Lisäksi odottaa tuleva ihmiskunnan opettaja, että sivistysmaissa yleisesti ymmärretään, että uskonnot ovat sisaruksia, ja että kaikki puhuvat ja todistavat samasta Jumalasta, samasta totuudesta. Silloin eivät uskovaiset yhdessä uskontokunnassa epäile, halveksi, vihaa eivätkä vastusta toisen uskonnon edustajia vaan tunnustavat heidät veljikseen. Minun ymmärtääkseni on kylliksi, jos me näemme nämä puolet tulevaisuuden uskonnossa, jos me näemme, että se älyllisessä maailmankatsomuksessaan tulee perustumaan juuri näihin totuuksiin, jälleensyntymiseen, karmaan ja ihmisten veljeyteen.

Sitten voimme siirtyä tulevaisuuden uskonnon siveysoppiin. Millainen on se oleva? Esoterisesti sisäisesti se tietysti on oleva se ikuinen siveysoppi, joka puhuu salaisesta tiestä, siitä täy-

dellisyyteen vievästä tiestä, jota on vaikea kulkea, mutta jota pitkin ihminen voi pyrkiä. Se on kaikkien uskontojen ikuinen elämänoppi, mutta se ei ole ollut minkään eksoterisena, ulkonaisena siveysoppina eikä se voi olla uudenkaan uskonnon yleisenä moraalina. Jokainen uskonto on luonut sivistyksen, omintakeisen sivistyksensä. Kristillinen sivistys eroaa buddhalaisesta ja muhamettilaisesta eikä se perustu tuon sisäisen, salaisen totuuden pohjalle, sillä sen perustukselle ei ihmiskunta vielä voi rakentaa mitään sivistystä, vaan se perustuu siihen ulkonaiseen siveysoppiin, joka on henkisenä voimana tullut niihin ihmisiin, jotka vastaanottivat kristinuskon ilmotuksen. Ja kun kysymme, minkälainen on oleva uuden uskonnon siveysoppi, niin me juuri tarkotamme sitä elämää, sitä hyvän ja pahan käsitettä, mikä aivan vaistomaisesti hiipii kaikkien uuden uskonnon tunnustajien sieluun ja aivan kuin luonnon pakosta päivän selvänä asiana ilmestyy heidän sydämeensä. Mikä on oleva tämä uusi siveysoppi?

Tahtoisin silloin sanoa, että siinä siveysvaatimuksessa, joka on luova leimansa uuteen sivistykseen, voimme nähdä neljä silmiinpistävää piirrettä. Ensimmäinen muistuttaa sitä, jota nyt kutsumme uskoksi, luottamukseksi, nöyryydeksi. Jokaisessa uskonnossa ihmiseltä vaaditaan jotakin uskoa; mitähän uskoa häneltä odotetaan tässä uudessa uskonnossa? Sitä uskoa ja luottamusta, että on olemassa olentoja, jotka enemmän tietävät kuin kyseessä oleva uskoja tietää, että on olentoja, jotka ovat enemmän löytäneet, syvemmälle tunkeutuneet Jumalan salaisuuksiin, ja että hän joskus, kun aikansa tulee, pääsee siihen samaan tietoon. Tämä usko ei ole sama kuin tyhjä kieltä-

minen, ettei muka ole mitään tietoa olemassa, ei viisautta, ei täydellisiä ihmisiä, ei Jumalaa, ei sitä eikä tätä — kieltäminen, joka itse asiassa on sama kuin väite: „me olemme kaikkein viisaimpia, me olemme kaiken ymmärtäneet” — ei mitään tällaista tyhjää ylpeyttä, vaan iloinen luottamus, että me tavalliset ihmiset olemme tiedossa veljiä, mutta että meidän keskellämme on niitä, jotka enemmän tietävät kuin me. Ja jos me tämän yhteydessä kysymme, mikä on oleva uuden uskonnon nimi, miten sen tunnustajat tulevat itseään kutsumaan, niin jos minä saisin antaa sille nimen, sanoisin, että se tulee olemaan *ihmisyyden uskonto*. Ne „seurakuntalaiset”, jotka siihen kuuluvat, kutsuvat itseään ihmisiksi, ihmisyyden tunnustajiksi. Jokaiselta, joka siihen otetaan, kysytään: oletko ihminen? ei: oletko kristitty, juutalainen, muhamettilainen, buddhalainen? vaan: oletko ihminen? tiedätkö mitä on ihminen?

Toinen siveellinen ominaisuus, jota kysytään uuden uskonnon seuraajilta ja joka ehdottomasti on jokaisen uskovaisen tunnusmerkki, on suvaitsevaisuus. Mitä on suvaitsevaisuus? Ei se ole ainoastaan älyllinen ominaisuus, ei ainoastaan tunnustus, että oma tieto on vähäinen ja että toinen voi tietää enemmän, että itse on voinut erehtyä ja toinen olla oikeassa, ettei saa eikä saata väkivallalla pakottaa toista uskomaan niinkuin itse usko. Suvaitsevaisuus ei ole ainoastaan tätä, vaikka se on myös sitä ja vaikka meikälaisistä sitä vielä paljon puuttuu, mutta suvaitsevaisuus on ennen kaikkea syvä käsitys siitä, että pahan olemassaolo on Jumalasta, että pahan olemassaolo on välttämätön, että meidän on se voitettava. Ja millä tavalla se on voitettava? Yksinomaan rak-

kaudella, sillä pahaa ei voiteta väkivallalla. Silloin vasta tulemme todella suvaitsevaisiksi, kun ymmärrämme, että meidän ei ole vastustettava pahaa vaan voitettava, että meidän on voitettava paha ihminen, ei vastustettava häntä. Meidän täytyy voittaa hänet rakkaudella, Saman periaatteen mukaan meidän ei tule vastustaa pahoja haluja ja himoja omassa itsessämmeäkään, vaan meidän tulee ne voittaa. Ei saa ihmiselle tulla kysymyksenkään mitään taistelua. Hän ei saa taistella vaan ainoastaan voittaa. Ihmisen täytyy voittaa itsensä. Ja kun ihminen on voittanut pahan omassa sisässään, silloin hän sen voittaa muissa. Silloin hän rakastaa sitä pahaa muissa, sillä ihminen voi voittaa ainoastaan sen, jota hän rakastaa. Jos ihminen rakastaa eläintä sisässään, silloin hän sen voittaa, mutta jos hän sitä vihaa, niin hän alituisesti saa taistella ja langeta. Tämän ymmärtää se, joka tietää mitä rakkaus on, sillä rakastaa pahaa on aivan toista kuin olla pahan orja.

En tiedä, osaanko näin lyhyesti tuoda esille, mitä tarkoitan, mutta yksi suurimpia salaisuuksia sekä yksilön että kansojen elämässä on juuri tämä, että vasta silloin kun opitaan rakastamaan pahaa, tuota mustaa, pimeätä puolta Jumalan luonnossa, vasta silloin se voitetaan.

Kolmas puoli tämän uuden uskonnon merkillisessä siveysopissa on minun ymmärtääkseni se, että jokainen ken tahtoo kutsua itseään ihmiseksi, hän olkoon omintakeinen olento, hän olkoon rehellinen itselleen ja samalla rehellinen muille, hän olkoon omintakeinen, vapaa ja pelkäämätön. Eläen uuden maailmankatsomuksen valossa hänen ei tarvitse pelätä mitään, koska ei ole sitä Ju-

malaa maailmankaikkeudessa, joka tahtoisesti vastustaa, tappaa tai hävittää ihmistä, kun tämä tahtoo totuutta, tahtoo olla rehellinen oman itsensä edessä.

Ensimmäinen askel, kun tahtoo tulla tosi ihmiseksi, on se, että tulee itsenäiseksi, omintakeiseksi, vapaaksi, ei tyhmässä ylpeydessä eikä ylpeässä tyhmyydessä vaan vapaaksi vilpittömässä rehellisyydessä. Ihminen sanokoon Jumalalle, Elämälle: „tässä minä olen ja sinua minä tahdon, totuutta tahdon, elämän salaisuutta ja kaikkea hyvää, ja tällaisena minut ota, käytä minua tällaisena! Sano ko sinä, että minussa on sitä tai tuota pahaa? Et sano, ellen minä itse sano, sillä katso, sinä elämä olet hyvyttä, totuutta, rakkautta. Kaikki me olemme sinun synnyttämiä lapsiasi, elämä. Sinä rakastat meitä kaikkia, sinä tiedät, että kaikki on hyvää tällä hetkellä ja ikuisesti. Sinä tiedät, että meidän täytyy olla sitä mitä olemme ja siitä kohdasta kulkea eteenpäin sinua kohti, Jumalaa kohti.”

Kuinka paljon näemmekään näissä vanhoissa uskonnoissa ihmisiä, jotka koettavat itseään suoristaa eli itseään vääristää, ymmärtäen Jumalan tahdon, elämän läksyn siten, että koettavat itsessään tukahuttaa mitä on heissä hyvää, jaloa, kaunista, inhimillistä. He luulevat, että se on „Jumalalle otollista”, että he siten paremmin kelpaavat jollekin yhtä kummalliselle kuin olemattomalle olennoille, jos he itsessään tukahuttavat sen, minkä tuntevat parimmaksi.

Mutta elämän tahto on: „olkaa ennen kaikkea sitä, mitä olette sisimmässä itsessänne, sitten voitte oppia minua tuntemaan. Sillä kuinka voisitte minua tuntea, jos turmelette sen, minkä

avulla oppisitte minua tuntemaan? Ottakoon ihminen kiitollisuudella vastaan mitä elämä kulloinkin on hänelle antanut, ja avatkoon silmänsä näkemään, mitä elämä on, kuinka rikas, kuinka ihmeellinen, kuinka pyhä ja suuri on elämä, kuinka kaikki yhdessä muodostaa ihanan sopu-soinnun ! Älköön turmelko sitä mikä itsessään on hyvää, vaan antakoon sen kasvaa. Ottakoon selvää siitä, mitä totisesti sisässään on, ja huomatkoon, että siitä kohdasta (lähtee henkisen kehityksen tie. Olkoon ihminen oma itsensä!

Ja sitten on neljäs puoli tässä uudessa siveysopissa, neljäs ihana puoli, jota niin vähän vielä on ymmärretty inhimillisessä siveysopissa, neljäs puoli, joka on ikäänkuin järjestävä uuden uskonnon ja nostava ihmiset heidän alhaisesta tilastaan uuteen iloon, uuteen suuruuteen ja kirkkauteen. Ja mikä on se neljäs puoli? Se on rakkaus.

Uusi uskonto on jokaiselta tunnustajaltaan kysyvä: rakastatko? osaatko rakastaa? ja vielä lähemmin: ketä rakastat? Ihmisen tulee näet oppia rakastamaan. Ja kuinka hän voisi oppia rakastamaan, rakastamaan niinkuin Mestari rakastaa, niinkuin täydellinen ihminen rakastaa, ellei hän olisi alkanut siitä, että hän rakastaa jotakuta toista ihmistä tai joitakuita ihmisiä? Hänen sydämensä kasvaa vähitellen. Mutta kun nyt tulevaisuuden uskonnossa kysytään: rakastatko ? osaatko rakastaa? niin mitä merkitsee rakastaminen, mitä merkitsee rakastaa toista ihmistä? Se merkitsee: *tahdon toista onnelliseksi*. Rakkaus on tahto tehdä onnelliseksi. Jos rakkautta ymmärretään tällä tavalla, jos ymmärretään, että se on tahto tehdä toista ja toisia onnellisiksi, silloin on rakkaus pyhä. Ei ihmisen tule rakastaa niin-

kuin eläimet rakastavat, käyttäen sanaa rakkaus väärässä merkityksessä peittääkseen itsekkäisyytensä, ei hänen tule rakastaa siten, että tahtoo nautintoa tai tyydytystä itselleen, vaan siten, että tahtoo tehdä toisen onnelliseksi. Ja Mestarin rakkaus on se, että tahtoo elää ihmiskunnan onnen puolesta.

Sentähden tässä suuressa ihmiskunnan uskonnossa, tulevaisuuden uskonnossa kysytään ihmiseltä: osaatko rakastaa? Siinä opetetaan häntä rakastamaan, opetetaan, että henkinen kehitys alkaa siitä, että oppii rakastamaan, että tulee ihmiseksi. Vielä emme ole täydellisesti ihmisiä, vielä meissä on eläintä. Useimmissa ihmisissä on vielä eläintä ja ensimmäinen askel ylöspäin on sentähden, että tulisimme ihmisiksi. Ja vaikka minä olen vain epätäydellisesti osannut kuvata mitä ihmisellä käsitän, olen varma siitä ja uskon siihen, että kun se suuri opettaja tulee, niin hän Jumalan täyttämänä näyttää meille, mitä ihminen on.

Sillä katsokaa: eksoterisesti, ulkonaisesti uskonnot ainoastaan näyttävät meille syvemmin ja yhä syvemmin mitä ihminen on. Ja sentähden on tulevaisuudenkin uskonto siveysohjeissaan selvemmin kuin mitä ennen on tapahtunut, näyttävä meille, minkälainen on ihminen. Taas ihmiset saavat nähdä ja ymmärtää aivan kuin uudella tavalla, mitä ihminen on, ja kun he sen sanoman kuulevat ja sen ihanteen suuruusheidät täyttää, niin he alkavat toteuttaa sitä elämässään.

Kolmanneksi siirrymme nyt uuden uskonnon jumalanpalvelukseen. Minkälainen se tulee olemaan? Sitä en uskalla sanoa, mutta minusta tun-

tuu niinkuin uusi opettaja tulisi käyttämään hyväkseen mitä jumalanpalveluksessa ennen on ollut. Tässä uudessa uskonnossa tulee siis jumalanpalvelus olemaan, niinkuin se kaikissa uskonnoissa on ollut, auringonvalon palvelusta, niinkuin tänä päivänä palvellaan aurinkoa, Kristusta, Logosta, meidän aurinkokuntamme Jumalaa, josta kaikki elämä lähtee meille. Ehkei sitä kutsuta auringonpalvelukseksi — eihän sitä kaikissa muissakaan uskonnoissa sillä nimellä mainita, — mutta juuri sen merkillisen olennon eteen kumarretaan, sitä palvellaan, joka meille on elämän antanut, joka maailmalle on antanut oman elämänsä, joka on se Karitsa, joka maailman alusta on tapettu, jonka elämänveri vuotaa koko hänen maailmassaan, joka on antanut itsensä muitten vuoksi. Hän rakastaa, hän on rakkauden korkein symboli, sen korkein toteutus. Hänen edessään kaikki voivat kumartua, hänen kaltaisikseen kaikki voivat tulla, niinkuin yksi Mestari on sanonut: olkaa täydelliset niinkuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen. Meidän Isämme taivaissa on yleisessä merkityksessään meidän Logoksemme, meidän aurinkokuntamme Jumala, se ihana olento, joka on antanut itsensä meidän puolestamme, jonka ulkonainen symboli tässä fyysisessä maailmassa on aurinko, joka ei mitään pyydä, joka antaa valon, elämän voiman ja lämmön itsestään, heijastaen sen koko aurinkokuntaansa, joka syylee kaikkia niitä kiertotähtiä, jotka tanssivat Hänen ympärillään suloisessa rakkauden meressä, Hän jonka onni on se, että hän rakastaa ja että hän myös saa kaikilta vastarakkautta.

Sellainen on meidän „aurinkomme”. Hänessä me elämme, liikumme ja olemme. Kaiken me

olemme saaneet Häneltä, ja sentähden Häntä palvelulla, Hänen edessään kumartua on suurta.

Häntä on aina palveltu. Jos on palveltu tulta tai muita auringon vertauskuvia ulkonaisesti, niin ketä muuta on palveltu kuin sitä Jumalaa, Logosta, aurinkokunnan Kristusta, karitsaa, joka on elämänsä meille antanut?

Sellainen on oleva minun käsittääkseni tulevaisuuden uskonto. Olen tässä lyhyin piirtein koettanut sitä esittää ja kuvata sen kolmea puolta. Tahtoisin sanoa, että se perussävel, joka on käyvä tämän uuden uskonnon läpi, on oleva ilo, onni, vapaus, se on oleva ilon uskonto, ihmisyyden uskonto, siten että ihminen kaiken voittaa. Ihminen voittaa kaiken, kun hän voittaa itsensä, kun hän rakastaa, kun hän on iloinen. Ilo ja autuus on olemassaolon perussävel. Jokainen ihminen, joka on kuuluva ihmisyyden uskontoon, jokainen ihminen, joka on ottava vastaan ilon sanoman, voiton sanoman uudelta suurelta opettajalta, jonka tietä me valmistamme, hän on tuntenut viertävän laululinnun rinnassaan.

Tulevaisuuden sivistys.

Viime kerralla puhuin tulevaisuuden uskonnosta. Tänään on aikomukseni puhua tulevaisuuden ihmiskunnasta. Enkä nyt ajattele kovin kaukaista tulevaisuutta, en ajattele sitä lopullista ihmiskuntaa, jolloin suurin osa ihmisistä on saavuttanut „täydellisyyden”, vaan ajattelen paljon lähempää ihmiskunnan tulevaisuutta, jonka tuleminen kyllä voi kestää satoja ja tuhansia vuosia mutta joka kumminkin on verrattain läheinen ajanjakso ihmiskunnan mahdolloman pitkässä kehityksessä. Sitä tulevaisuutta, josta tahtoisin puhua, kutsumme teosofisessa kirjallisuudessa kuudennen juurirodun ihmiskunnaksi. Ja koska tämä on yhteydessä rotujen kysymyksen kanssa, tahtoisin parilla sanalla valaista sitä asiaa.

Kuten tietänette — ainakin ne, jotka ovat lukeeet teosofista kirjallisuutta — kuuluu nykyinen ihmiskuntamme viidenteen juurirotuun. Tosi asia on, että tämä viides juurirotu ei ole yksin asu-massa maan päällä nykyään, päinvastoin suurin osa ihmiskuntaa kuuluu teknillisesti katsoen neljännenteen juurirotuun, mutta kuitenkin on ihmiskunnan sivistys yleensä ja ainakin kehittyneissä kansoissa saanut sen leiman, joka on viidennellä juurirodulla. Ja koska viides juurirotu on vallitse-massa maan päällä, niin sanomme, että nyt elämme viidennessä rodussa.

Neljäs rotu oli se, joka asui Atlantis mantee-
reella ja kolmas se, joka asusti Lemuriassa. Niistä
puhutaan m. m. „Enkelein lankeemus” nimisessä
kirjassa. Atlantiksella ihmiset elivät miljoonia
vuosia. Samaten sanotaan salatieteellisesti, että
viides rotu on ollut olemassa miljonan vuotta ja
vielä tulee kauan kestävä, ennenkuin se hä-
viää. Mutta rodut eivät synnykään siten, että toi-
nen häviäisi, kun toinen alkaa, vaan kauan en-
nenkuin vanha rotu on elänyt loppuun, peruste-
taan uusi rotu. Niinpä viides rotu syntyi silloin
kun neljäs vielä oli täydessä kukoistuksessaan.
Se syntyi siten, että muutamat ihmisperheet valit-
tiin neljännen juurirodun viidennestä alarodusta
— jokainen juurirotu on jaettu seitsemään ala-
rotuun — ja tästä pienestä alusta kehittyi aikaa
myöten koko rotu. Samaten tulee kuudennen
juurirodun alku tapahtumaan jo aikoja ennen
kuin maapallo kokonaisuudessaan on jättänyt vii-
dennen juurirodun.

Itse asiassa on Salatieteellinen tosiseikka, että
kuudetta juurirotua on jo alettu valmistamaan.
Nyt eivät viidennen juurirodun kaikki alarodut-
kaan ole ilmestyneet vaan ainoastaan viisi. Vii-
des alarotu on n. k. teutonilainen, johon kuulu-
vat germaanisaiset y. m. kansoja, mutta kuudes
alarotu on tätä nykyä muodostumassa Pohjois-
Amerikassa. Amerikka on myös oleva kuuden-
nen juurirodun synnyinmaa, mutta kun se kerran
vallottaa mailman — ja siihen voi vielä kulua
satojatuhansia vuosia — tapahtuu se uudella man-
tereella, sillä kukin uusi rotu saa asuinsijakseen
uuden mantereen, vanhojen mantereiden osaksi
hävityssä.

Nyt me elämme sellaisessa ajassa, että sa-

maila kun on alettu valmistaa kuudetta alarotua, on myös alettu valmistaa kuudetta juurirotua. Ja koska aina tällaiset suuret tapaukset ihmiskunnan historiassa eivät tapahdu sattumasta, eivät sokeiden voimien kautta, vaan koska niiden takana on johdonmukainen järki ja suuret korkeat olennot, niin on tällä hetkellä olemassa se suuri johtaja, se ihminen, se Manu, joka on tuleva kuudennen juurirodun kantaisäksi, suojelusenkeliksi ja johtajaksi. Tämä suuri olento, tämä Mestarien Mestari on sama, joka myös on teosofisen liikkeen takana toisten Mestarien kanssa. Sillä teosofisella liikkeellä on ihmeellinen tehtävä tässä kuudennen juurirodun syntymis- ja synnyttämishistoriassa. Itse asiassa teosofinen liike valmistaa maaperää sille uudelle uskonnolle ja sivistykselle, joka on näkevä päivänvalon kuudennessa alarodussa. Pohjois-Amerikassa tulee — emme tiedä kuinka pitkän tai kuinka lyhyen ajan perästä — esiintymään suuri Opettaja, joka perustaa uuden maailmanuskonnon. Se uskonto muodostuu kuudennen alarodun uskonnoksi ja siinä ja sen avulla kasvatetaan ihmissieluja sopiviksi jäseniksi uuteen juurirotuun. Asia on näet se, että juurirodut ovat erityisessä suhteessa ihmiskunnan henkiseen historiaan, niin että ihmissielut ovat tilaisuudessa eri tavalla kehittymään eri juuriroduissa, sillä kukin rotu antaa ihmiselle uuden aistin ja kehittää häntä uudella tavalla sisäisesti. Viides juurirotu on erityisesti ihmisessä kehittänyt mentaalisia ominaisuuksia, ymmärryksen ja järjen voimia. Atlantiksella ihmiset elivät enemmän tunteissaan. Ymmärrystä ei ollut niin paljon, mutta tunteet olivat voimakkaat, niin että kun käännyimme takaisin ja ajattemme heidän

aikojaan, tuntuvat ne runollisilta, sillä ihmiset eivät silloin olleet itsekkään pikkumaisia. He eivät punninneet alemman ymmärryksen avulla, -mikä oli eduksi, mikä ei. He olivat enemmän eläimellisiä, mutta myös enemmän inhimillisiä, sillä he seurasivat ja noudattivat tunteitaan ja heidän tunteensa olivat suuret ja mahtavat, joskaan eivät aina jalostuneita ja hienostuneita vaan enemmän intohimon tapaisia. Mutta ne antoivat ihmiselle suuruuden leiman, hän oli rehellinen, hän -meni pahaan, jos tunteet veivät hänet siihen.

Vielä tänä päivänä runoilijat ihailevat valtaavia tunteita, sillä ihminen silloin elää voimakkaammin, inhimillisemmin, kuin jos hän elää alemmassa persoonallisessa ymmärryksessä, joka tekee hänestä itsekkään ja useimmiten inhottavan olennon.

Tässä viidennessä juurirodussa ihmiset panevat arvoa järjelle, ymmärryksen kehitykselle. Ei mikään ole meille niin vastenmielistä kuin tyhmän nimi. Me loukkaannumme, jos sanotaan meitä tyhmiksi, mutta jos sanotaan, että olemme kylmiä, tunteettomia, niin ylpeilemme siitä. Vaistomaisesti me tunnemme, että tehtävämme on kehittää tässä juurirodussa intelligenssia, älyä.

Kussakin juurirodussa kehitetään yhtä aistia. Neljännessä rodussa kehitettiin maun aistia. Tässä rodussa kehitetään hajuaistia, mutta samalla myös erästä aistia, joka juuri vastaa loogilista ajatusta, silmää. Me olemme koettaneet kehittää silmiämme niin tarkoiksi kuin mahdollista, että havaitsisimme selvästi, minkälainen ulkonainen maailma on. Juuri ymmärryksen ja fyysisen kehityksen takia olemmekin me nykyiset ihmiset kadottaneet sen aistin, mikä oli Atlantik-

sen ihmiskunnalla, nim. astralisen selvänäköisyyden. Silloin nähtiin yleisemmin kuin nyt astralisia asioita ja tunnettiin astralimaailman vaikutuksia, nähtiin auroja ja vainajia, mutta kaikki nähty oli hämäräpiirteistä, utuista ja sumuista. Sitävastoin nyt, kun loogillinen ajatuskyky on kehittänyt silmän näkötaitoa, erotetaan selvästi kapaleitten piirteet eikä erehdytä niiden ulkomuodosta, vaikkakin se on tehnyt ihmisen enemmän materialistismieliseksi. Jokaisella ihmisellä on tässä rodussa luontainen taipumus olemaan materialistinen ja kehittämään ymmärrystä muun kustannuksella. Tästä on kuitenkin ollut se hyvä, että ihmistä on vaikeampi pettää, koska hän luottaa aistimiinsa, silmänsä. Sentähden on itsekkään ymmärryksen kehittäminen vienyt ihmistä eteenpäin.

Mikä nyt on se aisti ja se sisäinen puoli ihmisessä, joka erityisesti tulee kehittymään kuudennessa juurirodussa? Puhuaksemme ensin siitä sisällisestä kyvystä, joka silloin on kehittyvä, on se oleva n. k. Buddhi-prinsiippi, toisin sanoen veljesrakkaus ja totuudennäkemyks eli Intuitsioni. Tämä kyky on itse asiassa korkeampi loogillista ajattelua. Se ei ole sitä alempi niinkuin tunteet, jotka voivat olla älyttömiä, vaan se on totuuden sisäistä näkemystä, myötätuntoa, tietämistä. Se ihminen, jossa tämä kuudes prinssiippi on kehittymäisillään, muuttuu sellaiseksi olennoksi, joka voi kaikkia ihmisiä ymmärtää, kaikkia tunteita ja ajatuksia ymmärtää ja samalla nähdä, mitä niissä on hyvää, mitä pahaa, mitä niissä on sellaista, joka voi auttaa eteenpäin ihmistä, mikä taas vetää häntä taaksepäin. Tällainen ihminen tietää myös mitä toinen ajattelee. Se ei ole ul-

konaista aistimusta vaan sisäistä tietämistä; eikä se koske ohimeneviä ajatusmuotoja niin paljon kuin sieluelämän pohjasäveliä, ihmisen persoonallista ja korkeampaa minää.

Ajatelkaamme, kuinka paljon lähemmäksi me olemme tulleet toisiamme, kun osaamme esittää ajatuksiamme ja tunteitamme! Ennen saatoimme ainoastaan näyttää tunteitamme. Niitä oli silloin vaikeampi ilmaista, varsinkin sellaisia tunteita, jotka olivat korkeampia. Kuinka onnellista tulee kuudennessa juurirodussa olemaan, kun emme tarvitse edes tätä loogillista ajatuskykyä, vaan kun heti sisäisesti näemme mitä ihminen ajattelee. Me emme sitä ulkonaisesti näe, vaan pikemmin tunnemme sen sisäisesti, me aivan kuin katselemme hänen kehitystään sisäisen tunnon avulla. Tämä kyky ei ole sellainen, josta minä puhuisin haaveillen ja josta ei kellään olisi mitään tietoa, vaan se on sellainen kyky, joka jo nyt on kehittymässä sangen monessa ihmisessä, nim. kaikissa niissä, joissa tosi veljesrakkkaus on herännyt.

Jos taas kysymme, mikä on se uusi aisti, joka tulee kehittymään kuudennessa juurirodussa, vastaamme, että se on n. k. astralinen Selvänäköisyys. Se on sangen erilainen aisti kuin edelliset viisi. Astralinen Selvänäköisyys ei ainoastaan avaa meille uusia puolia näkyväisestä fyysisestä maailmasta, niinkuin jokainen edellisistä viidestä aistimesta, vaan se avaa meille vielä, kun se kehittyy täydelliseksi, aivan uuden maailman, astralitalon. Kuudennen juurirodun ihmisessä tulee olemaan kehittyneenä astralinen aisti ja se merkitsee, että hän näkee sellaista, mitä ainoastaan harvat ihmiset nykyään näkevät, Hän näkee

maailman, johon jokainen ihminen tulee kuoltuaan, hän näkee ulkonaisesti ihmisten auroja, toisten ihmisten astraliruumiita, hän näkee, mitä toinen ajattelee ja tuntee, mikäli se kuvastuu tämän aurassa. Hänellä on siis keino tämän astralisen aistin avulla tieteellisesti itselleen todistaa se, minkä hän sisässään samalla tuntee tuon Buddhi-kyvyn välityksellä. Hän tuntee sisässään mitä toinen ajattelee, ja samalla hän saattaa ulkonaisesti tutkia sitä katselemalla toisen auraa. Tietysti eivät kaikki ihmiset tule yhtäaikaa olemaan yhtä kehittyneitä tämän aistin suhteen, päinvastoin ihmiset kulkevat toistensa jälessä, toiset kehittävät enemmän tätä aistia, toiset vähemmän. Toiset pääsevät pikemmin tämän aistin täyteen kehitykseen, toiset hitaammin, niinkuin itse asiassa meidän täytyy tunnustaa, että on laita muidenkin aistien. Olen varma siitä, että voimme tunnustaa, että haju- ja näköaistit on eri tavalla kehittyneet eri ihmisillä. Näköaisti on myös ollut erityisen kehittyneet muutamissa ihmisissä, toisissa vähemmän. Juuri ne, jotka ovat ruvenneet luonnontutkijoiksi ja tiedemiehiksi, ovat oppineet näkemään ja havaitsemaan paljon enemmän kuin ne, jotka eivät ole uteliaina ja tiedonhaluisina ryhtyneet tutkimaan fyysillisen luonnon ilmiöitä. Sellainen silmä, joka ei ole harjaantunut näkemään, näkee paljon vähemmän kuin se, joka on harjaantunut. Ja ne tiedemiehet, jotka ovat vieneet ihmiskuntaa eteenpäin loogillisessa ajatuskyvyssä, ovat myös kehittäneet näköä ja keksineet erityisiä laseja, joiden avulla vielä tarkemmin voi nähdä. Tavallinen koulupoika voi nykyään nähdä enemmän kuin muutamia vuosikymmeniä sitten täysikasvanut. Kun kuudennessa juurirodussa ihmiset kehittyvät

astralisessa näössään, tulevat muutamat tiedemiehet kehittämään ja tarkistamaan sitä erityisellä tavalla. He silloin vievät kehitystä eteenpäin, muut kulkevat jälessä. En tämän astralisenkaan kyvyn suhteen puhu umpimähkään. Paitsi että se muutamissa yksilöissä nyt jo on hyvissä viireissä, on paljon ihmisiä, joilla on n. k. psyykkillisiä voimia, jotka ovat herkkätuntoisia, selvänäköisiä, mediumistisia; tämä on asian laita varsinkin Pohjois-Amerikassa, jossa on syntymäisillään kuudes alarotu. Kuudennen alarodun erityisenä tunnusmerkkinä tulee nähtävästi olemaan mediumismi.

Jos nyt tahtoisimme vähän kuvailla itsellemme, minkälaiset olot tulevat olemaan tässä uudessa sivistyksessä, niin minä luulen, että jokainen meistä voi tästä asiasta luoda itselleen kuvan sen nojalla, mitä hän on kuullut ihmisen tulevasta sielun ja ruumiin kyvyistä. Kuitenkin uskon huvia lähtevän siitäkin, jos yhdessä tässä luomme häntäisen silmäyksen tulevan ihmiskunnan elämään, sen uskontoon ja tieteeseen, taiteeseen ja yhteiskuntaoloihin.

Tuleeko silloin olemaan minkäänlaista uskoa, opinkappaleiden sokeaa tunnustamista? Ei ollenkaan, vaan uskonto tulee viittaamaan tosiseikkoihin, jotka ovat kaikkein ihmisten tiedossa. Sellainen tosiseikka on esim. se, että ihminen on olemassa kuoleman jälkeen. Silloin ei voi tulla kysymyksenkään materialistinen kieltäminen, koska jokainen saattaa nähdä, että vainajat ovat olemassa, että ne ovat lähellämme, vaikka puettuina toisenlaisiin ruumiisiin. Ei liioin tarvitse todistaa, että maailmankaikkeus on järkevästi kokoonpantu, että koko tämä systeemi on koulu,

jossa ihmissielu elää ja oppii; se on itsestään selvä, kun ihminen huomaa, että tuo suuri salaisuus, kuolema, on vain portti toiseen elämään. Elämä tulee toisenlaiseksi hänelle kuin mitä se on tämän viidennen juurirodun ihmiselle, joka ei tiedä sitä tai tätä kuolemasta ja sen takaisista. Perustuen jokapäiväisiin astralisiin kokemuksiin uskonto silloin tulee viittaamaan korkeampiin ja merkillisempiin asioihin. Se tulee opettamaan, millä tavalla ihminen astralisessa maailmassa pääsee yhteyteen suurten ja pyhien olentojen kanssa, Jumalien ja Mestarien kanssa, jotka saattavat viedä häntä eteenpäin näkymättömän maailman tuntemisessa. Uskonnossa tullaan myös viittaamaan siihen selvään tosiasiaan, että on olemassa Jumala, suuri maailmanjärki, täydellinen elämä, jonka lapsia me kaikki olemme, ja sitä ihmistä pidetään epäilemättä sokeana, joka ei tätä ymmärrä ja usko. Materialismi! ja ateismi on silloin yhtä alhaista kuin meidän päivinämme sivistymätön raakuus. Entä tiede? Se on ihmeellisesti menevä eteenpäin. Tiedemiehet eivät silloin enää keksi itselleen mikroskopeja ja suurennuslaseja tutkiakseen ylen pieniä ja silmälle näkymättömiä asioita vaan heillä tulee itsellään olemaan sellaisia astralisia kykyjä, että voivat tarkastaa minkälaisia luonnonilmiöitä tahansa. Niinpä jos he tahtovat tutkia kemiallista atomia, voivat he irrottaa sen ympäröivästä ilmasta, pitää sitä silmiensä edessä, suurentaa ja tarkastaa sitä kaikilta puolilta, niinkuin Teosofisessa Seurassa äsken ovat tehneet Mrs. Annie Besant ja Mr. C. W. Leadbeater. Nämä molemmat salatieteilijät ovat julkaisseet kirjan nimeltä „Salatieteellinen Kemia”, jossa he kertovat minkälaisilta erilaisten aineit-

ten atomit näyttävät kehittyneelle fyysilliselle silmälle eli eetteris-astraliselle näölle. He ovat kirjassaan selittäneet asiaa ja laatineet kuvat kaikista atomeista ja laskeneet, kuinka paljon fyysillisiä alkuatomeja on kussakin kemiallisessa „alkuaineessa”. He ovat tutkimuksissaan tavanneet useampia alkuaineita kuin tieteen tuntemat. He ovat huomanneet laskiessaan silmällään fyysillisiä alkuatomeja kussakin alkuaineessa, että meidän tiedemiehemme paljaitten arviolaskujensa avulla ovat päässeet merkillisen likelle todellisia suhteita. Tämä on sängen mieltäkiinnittävä teos ja tulee varmaan herättämään paljon huomiota.¹⁾

Tietysti kuudennen juurirodun tiedemiehet eivät rajota tutkimuksiaan ainoastaan kemiallisiin ja muihin fyysillisen maailman ilmiöihin, vaan ennen kaikkea he kai tulevat tekemään astralisia tutkimuksia ja tässä suuressa tuntemattomassa maassa olemaan jonkunlaisia löytöretkeilijöitä.

Ja kuinka ihanaksi taide silloin voi kehittyä, kuinka merkillisen korkeaksi, sekä kuvaamataiteet että musiikki, kun taiteilijat alkavat nähdä niitä muotoja ja värejä, joita on astralitasolla, ja kuulla niitä ääniä ja sointuja, joita näkymätön maailma on täynnä! Eivätkä taiteilijat ole ainoastaan astralisille vaikutuksille alttiita, niinkuin nerot aina ovat olleet, vaan heillä on suorastaan astralinen Selvänäköisyys, ja he voivat kehittää älyruumiin herkkyyttä ja selvänäköisyyttä. Silloiset jumalsyntyiset säveltäjänerot saavat todellisuudessa istua jumalien jalkojen juuressa, kun

¹⁾ Occult Chemistry by Annie Besant and C. W. Leadbeater. Theos. Publ. Society. London and Benares 1908.

nämä laulavat elämän symfonioja, he saavat kulkea jumalien seurassa ulkona avaruudessa, he saavat kuulla, miten tähdet soittavat ja laulavat tanssiessaan auringon ympäri. Heidän sävellyksensä tulevat sisältämään mitä kummallisimpia ja rohkeimpia sopusointuja, mitä kaihoisimpia ja vienoimpia melodioja. Nyt jo voi musiikissa kuulla, että säveltäjän korvissa on kaikunut astraalisia ääniä ja että hän on koettanut saada niitä fyysillisesti ilmi. Jos teillä on herkkä korva, olette voineet tämän huomata. Yksi ainoa torven ääni suuressa orkesteriharmoniassa voi vaikuttaa merkillisen repäisevästi. Wagner käyttää välistä tämmöisiä suorastaan astralisia „effektejä” — kuitenkin meidän soittokoneemme ovat kuin lasten leluja niiden hienostuneiden soitannollisten välikappaleiden rinnalla, joita kuudennen juurirodun soittoniekalla tulee olemaan tarjolla.

Entä kuvaamataide. Sanat eivät riitä selittämään, minkälaiseksi tämäkin taide voi kehittyä. Sen vain voimme ymmärtää, että kun taiteilijat, maalaajat, kuvanveistäjät näkevät vielä ihanampia muotoja ja värejä kuin konsanaan nyt, niin he koettavat fyysillisellä tasolla esittää niitä tavalla, josta meillä ei ole aavistusta. Ihmeelliset värivahdukset, kummalliset perspektiivit, muotojen vaihtuminen toisiinsa ja taas elävinä uudestisyntyminen — tämmöiset asiat kuuluvat taiteitten ulkonaisiin kauneudenkeinoihin. Mitä taas taiteen sisällistä puolta koskee, tullaan epäilemättä pitämään suurimmassa arvossa niitä taiteuteoksia, jotka ovat suorastaan syntyisin taiteilijan omasta mielikuvituksesta. Sitä taiteilijaa — ja sanokaamme samalla, sitä kirjailijaa, sitä runoilijaa — kunnioitetaan ja jumaloidaan, joka

paljastaa ihmisille aavistamattomia näköaloja ja opettaa heitä silmäilemään niin syvälle elämän aineellisiin ilmiöihin, että he niistä vapautuvat ja nousevat niiden yli kauas ja korkealle.

Jos sitten luomme silmäyksen siihen, minkälaisiksi valtiolliset ja yhteiskunnalliset olot muodostuvat kuudennen juurirodun aikana, niin minusta näyttää, että yksi asia on silloin ainakin olevan mahdoton, nim. kansojen välinen sota. Ainoastaan kehittymätön ihminen, joka ei näe astralisia kauhuja, voi silloin murhata toisia, mutta valtiolliset olot välttämättä järjestyvät niin, että sota on mahdoton. Jolleivät he itse näkisi-kään edessään sodan kauhuja, voivat he katsella niitä vanhoja astralisia kuvia, joita on säilynyt sota-ajoilta luonnon muistissa. Niistä ihmiset voivat lukea, millaiset sodan kauhut ovat, millaista on, kun suuret joukot ihmissieluja yhtäkkiä syöstään vihan vimmassa ja kuolon kauhussa astralitasolle. Mahdotonta tulee myös olemaan mestata ihmistä, vaikka hän olisi tehnyt kuinka paljon pahaa tahansa, sillä ei suinkaan mestamalla ole hänestä päästy. Nykyiset lainlaatijat eivät tiedä eivätkä usko, että ihminen olisi ole-massa kuoleman jälkeen, vaikka ollaan siihen uskovinaan. Jos todella se tiedettäisiin, eipä silloin mestattaisi eikä käytäisi sotaa. Sillä jos murhaaja on vuorostaan murhattu, niin hän haudan tuolla puolen vihassaan ja raivossaan tahtoo kosta, kosta yhteiskunnalle, joka ei hänen pahojen tekojensa vaikuttimia tuntenut, vaan tuomitsi kaavamaisesti, ja hänen kostonsa on siinä, että hän houkuttelee toisiakin ihmisiä murhaamaan. Joskus sellainen ihminen, joka on herkkä astralisille vaikutuksille, saattaa kuulla käskyn tappa.

Jos ihminen ei ole puhdas ja vahva ajatuksissaan ja itsenäinen, lujatahtoinen olento, voi hän joutua pahojen astralisten olentojen valtaan ja tulla „riivatuksi”, niinkuin sanotaan raamatussa. Sentähden sellaisia kauheita asioita, joita vielä nyt tehdään „Jumalan nimessä” ja lain ja oikeuden varjon alla, tullaan huolellisesti välttämään tulevaisuuden yhteiskunnissa.

Muuan yhteiskunnallinen seikka tulee minun ymmärtääkseni olemaan sangen merkillepantava tässä uudessa sivistyksessä, nim. se, että kansat silloin ovat vapautuneet siitä sorrosta ja sekasorrosta, mikä meidän ajallemme vielä on kuvaavaa. Silloin ei kuka tahansa voi valtiota hallita eivätkä suuret joukot voi hallita, eivät tyhmit, itsekkäät, kehittymättömät ihmiset. Nykyaikana me elämme sellaisessa avuttomuuden tilassa, että yhteiskunnassamme voi ylhäisillä sijoilla istua verrattain kehittymättömiä ihmisyksilöitä. Alhaalla taas käskijöitä tottelemassa saattaa olla ihmissieluja, jotka todellisuudessa ovat opettajia ja mahtavia kuninkaita niihin orjaluonteisiin verraten, jotka pöyhkeilevät korkeilla istuimilla. Tämä ei tulevaisuudessa enää ole mahdollista, sillä kun aina astralisesti nähdään, millaiset ihmiset ovat, niin aina tiedetään valita viisaat johtajiksi. Tulevaisuudessa mielellään totellaan kuningasta, joka on vliisas, ei puhuta kansanvallasta, ei enemmistövallasta, koska ollaan tilaisuudessa saamaan todellisia johtajia, viisaita, jotka voivat muiden oloja järjestää. Astralisesti nähdään, kuka on kuningas, sillä hänellä on päässään kruunu. Jos hän on kehittynyt olento, jos hän on johtaja-ihminen, ei tarvita metallikruunua hänen päänsä koristukseksi, sillä hänen aurassaan näkyvä

kruunu ilmaisee hänen asemansa. Yhteiskunta-olot tulevat yleensä niin järjestetyiksi, että jokainen ihminen joutuu oikealle paikalleen. Ainoastaan kehittyneet ihmiset, selvänäköiset, viisaat pääsevät opettajiksi. He tarkastavat jokaista nuorukaista, mitä mahdollisuuksia hänellä on hyvään ja pahaan. Sitten koetetaan saada pahat siemenet tukahutetuiksi ja hyvät kukoistamaan, että (hän kelpaisi siihen työhön, joka on hänelle ominaista. Jokainen sielu tulee siten oikeaan asemaan, eikä kukaan ihminen voi tavoitella suurempaa valtaa ja kunniaa kuin mitä hän sisässään ansaitsee. Pian nähdään aurasta, onko hänessä itsekkäitä pyyteitä, ja muut voivat häntä karttaa ja näyttää, mikä paikka hänelle sopii. Sangen suuri yhteiskunnallinen pulma tulee täten ratkaistuksi ja mahdollisimman onnellinen yhteiselämä ihmisten kesken taatuksi.

Kaikkea tätä silmälläpitäen täytyy meidän tunnustaa, että vaikkei kuudennen juurodun ihmiskunta läheskään ole „täydellinen”, ei läheskään sellainen, joksi se vielä tulevaisuuksien tulevaisuudessa kehittyä, on kuitenkin silloin ihmiskunnan elämä oleva aivan kuin paratiisi verrattuna nykyisiin oloihin. Ja se, joka tämän uskoo ja ymmärtää ja on vakuutettu siitä, että näin toisesta tulee olemaan, hän voi olla rauhallinen, hän voi antaa anteeksi Jumalalle, Elämälle, ihmiskunnalle, että nykyään vielä olemme niin kehittymättömiä, sillä hän näkee, mitä ihania mahdollisuuksia on ihmiskunnan edessä.

Tulevaisuuden ihminen.

Olen täällä puhunut kuudennen alarodun tulevasta uskonnosta ja kaukaisemman tulevaisuuden, kuudennen juurirodun sivistyksestä. Täydentääkseni esitystäni tahtoisin tänään puhua vähän kuudennen alarodun ja myös kuudennen juurirodun ihmisistä. Tahdon puhua itse ihmisistä, ihmisyksilöistä, ja niissä huomattavista erikoispiirteistä. Mieleeni kuvastuu kaksi asiaa, joista toinen koskee lähimmän ihmiskunnan ja toinen kaukaisemman ihmisiä, kaksi asiaa, jotka silloin tulevat toteutumaan ja joista meillä voi olla oppia nykyisessäkin elämässämme.

Kun ajattelen tulevia aikoja ja sitä sivistystä joka silloin maan päällä kukoistaa, kuvastuu aina silmäni eteen pari merkillistä kohtaa siinä uudessa sivistyksessä, joka on saava alkunsa Pohjois-Amerikassa ja sieltä vähitellen leviävä ympäri maailman samalla tavalla kuin viidennen alarodun vaikutus on levinnyt yli koko sivistyneen maailman.

Kuudennen alarodun sivistys tulee suuresti eroamaan nykyisestä, ja koko se henkii, joka siinä sivistyksessä ja yhteiskunnassa vallitsee, on oleva toisenlainen kuin nykyinen. Jos katsomme nykyistä yhteiskuntaamme, huomaamme, kuinka ihmiset tässä ovat jaettuina eri luokkiin, kuinka luokkarajat kaikesta huolimatta ovat sangen sel-

vät, kuinka vaikeata on yhdestä luokasta siirtyä toiseen. Me olemme kyllä koettaneet ja koetamme saada aikaan jonkinmoista yhdistymistä, mutta yhä on ero alaluokkalaisten ja yläluokkalaisten välillä suuri ja ihmisille ei ole annettu näissä yhteiskunnissa kaikkea sitä mahdollisuutta elämään kuin he sisässään tahtoisivat ja toivoisivat. Ulkonaiset olot rajottavat ja estävät ihmisiä. Kuinka moni nerokas ihminen kuihtuu nälkään tai kärsii kaikenmoisisissa vaikeissa oloissa. Ei hän saa kehittää sitä sisäistä neroa, mikä hänellä on, ei se voi puhjeta esiin, sillä ympäröivät olosuhteet ovat estämässä. Kuinka moni ihminen taas, joka on sängen vähillä luonnonlahjoilla varustettu, nostetaan yhteiskunnan hartioille, hoidetaan ja hemmotellaan! Hänelle annetaan kaikenlaisia tilaisuuksia, joita hän ei kuitenkaan voi hyväkseen käyttää. Tämä riippuu tietysti yksilön karmasta, mutta se ei lainkaan puolusta meidän olojemme nurjuutta ja vääryyttä.

Nyt minun ymmärtääkseni olot tulevat olemaan toisenlaisia jo kuudennen alarodun yhteiskunnassa. Siellä ei tule vallitsemaan tällaista eroa yhteiskuntaluokkien välillä, ei sellaista järjestystä, ettei ihmisillä ole mahdollisuutta toteuttaa mitä he sisäisesti tahtoisivat. En osaa yksityiskohtaisesti nähdä, millä tavalla elämä tulee olemaan järjestetty, mutta kun henkeni silmällä katselen sitä tulevaa yhteiskuntaa, näen, että vaikka ihmiset ovat erotetut eri ryhmiin työnsä mukaan, ei kuitenkaan ole minkäänlaisia luokkia ja luokkarajoja, vaan kaikki ovat ihmisiä, kaikki juuri ihmisyyden uskonnon mukaan ovat syntyneet ihmisiksi. Jokainen yksilö on yhdenarvoinen. Jokainen ihminen on veli. Veljeys ei ole

ihanteellisesti toteutettu, ihmiskunta ei vielä ole tullut täydelliseksi. Eivät ihmiset ole Mestareita, jotka kaikkia osaisivat rakastaa. Ihmiset ovat jokseenkin samanlaatuisia kuin nytkin, mutta olot ovat muuttuneet, niin ettei ole rajoja heidän välillään, vaan kaikki yksilöt tuntevat itsensä ihmiseksi, tasa-arvoisiksi, yhdenvertaisiksi.

Jokaiselle ihmiselle annetaan se mahdollisuus mennä eteenpäin, nousta ja kehittyä, minkä yhteiskunta yleensä voi antaa. Siellä minun käsittääkseni, ottaaksemme aineellisen esimerkin, ei kukaan voi syntyä rikkaana. Siellä tulee kyllä olemaan rikkaita ja köyhiä, mutta vapaus vallitsee toisenlainen kun nyt. Taloudelliset olot eivät pakota. Kukaan ei synny rikkaaksi, kukaan ei liioin köyhäksi, kukaan ei jää kasvatusta vaille, vaan jokainen saa valtiolta sen kasvatuksen, johon hän osottaa itsellään olevan synnynnäisiä taipumuksia. Ulkonaisten olojen erinkaltaisuus riippuu siitä, että toinen on yritteliäämpi kuin toinen ja panee enemmän arvoa rikkaudelle kuin toinen. Jokainen syntyy ihmisenä ja hänellä on samat mahdollisuudet edessään, mutta niiden toteutuminen riippuu hänestä itsestään. Kaikkia ihmisiä opetetaan pienestä asti siihen, että heidän pitää itse rakentaa oma elämänsä ja tehdä siitä mitä siitä tulia voi. „Teidän pitää nousta oman kohtalonne herroiksi”, sanotaan, „ja kehittää itseänne oman elämänne rakentajiksi”. Yksilöt eivät voi turvautua ulkonaisiin oloihin, niinkuin nyt tekevät. Jos he ovat laiskoja, eivät menesty. Jos ovat ahkeria ja tekevät työtä, niin he saavuttavat sen, mihin pyrkivät, sillä yhteiskuntaolot eivät pane esteitä yksityiselle yritteliäisyydelle. Hyvien tulosten aikaansaamiseksi vaikuttaa myös se uskonnollinen

kasvatus, joka ihmisille annetaan. Ja tämän yhteydessä tahdon erittäin huomauttaa siitä käytännöllisestä elämänsäityksestä, jota uskonnossa tullaan opettamaan. Se elämänsäitys kuuluu nim. näin: „Ihminen, sinä olet vapaa olento, Jumalan luoma, Jumalasta syntynyt, ja sinun tehtäväsi on tuoda esiin mitä Jumalan salaisuuksia sinun sisäsi piilee, ei sellaisina kuin ne voivat esiintyä muissa, vaan omalla, sinun yksilöllisyydellesi ominaisella tavalla. Ole oma itsesi loukkaamatta toisia. Totuus ja rehellisyys on korkein hyve. Ole rehellinen omalle itsellesi, älä ole sokkosilla Jumalasi kanssa, älä koeta piiloutua hänen kasvotensa edestä, älä pelkää, että hän on tyranni, älä ajattele, että hän istuu taivaassa ja rankaisee syntiäsi, että hän on olento, joka tarkoin punnitsee, mitä sinussa on hyvää, mitä pahaa, ja jonka tehtävä on katsoa, että paha tulee oikealla tavalla rangaistuksi. Vaan tiedä: Jumala on se Elämän Henki, se suuri salaisuus, joka on elämän takana, ja sinä olet siitä syntynyt, ja kun olet siitä syntynyt ja olet rehellinen Jumalan edessä, niin näytä Jumalalle, mitä sinussa on hyvää ja mitä pahaa, sillä Jumalan edessä ei ole olemassa hyvän ja pahan erotus vaan sinun omassa tajunnassasi. Jumalan edessä on vain yksi ainoa elämä, joka etsii ilmennystään, ja sentähden ole rehellinen Jumalan edessä.”

Silmiinpistäväänä ja mahtavana omaisuutena tulevaisuuden ihmisessä on oleva usko. Uskoa ei ole ihmisillä paljoa ollut tähän saakka. Ihmiset ovat uskoneet pahaan, mutta he eivät ole uskoneet hyvään. Tulevaisuudessa heitä kasvatetaan uskomaan hyvään, Elämään, Jumalaan, elämän voimaan ja henkeen ja siihen, että ennenkuin mihin-

kään voi kehittyä, täytyy ilmaista itsensä, seistä Jumalan edessä sellaisena kuin on. Ja ihmiselle opetetaan ja neuvotaan: „Kun sinä huomaat, että sisäsi on haluja ja taipumuksia sellaiseen, joka itsesi mielestä on ihanaa ja kaunista ja joka, jos sen saavuttaisit, tekisi sinut äärettömän onnelliseksi, kun huomaat sielussasi tällaisia unelmia ihanuudesta, joka sinua voisi tyydyttää, onnesta, joka juuri olisi sinua varten, niin tiedä, oi ihminen, että sinun tehtäväsi on sanoa itsellesi ja muille: tällainen minä olen ja tällaista minä tahdon. Niin on tehtäväsi Jumalan edessä seistä ja sanoa. Ja tiedä, ihminen, että elämän salaisuus on, että sinun pitää saavuttaa mitä tahdot. Jos olet tahtonut sellaista, jota ei Jumala tahdo, niin elämä sen sinulle näyttää, mutta älä edeltäkäsin pelkää, että joudut rangaistuksen alaiseksi, koska sinulla muka on syntisiä taipumuksia, vaan ajattele: „minä menen vaikka helvettiin, mutta tahdon nähdä, onko todella kaunista se, josta mieleni uneksii.” Näin opetetaan ihmiselle tässä uudessa yhteiskunnassa ja huomatkaa, minkälainen pelastuksen sanoma tämä on verrattuna niihin uskontoihin ja kirkkoihin, jotka tähän saakka ovat ihmiselämää synkistäneet, yhtämittaa saarnaten ihmisen huonoudesta ja syntisyydestä, siitä, että hänen tahtonsa on pahasta, että Jumalan viha lepää hänen päällensä ja että hän on kadotukseen tuomittu. Näin ovat ainakin kristilliset kirkot opettaneet ja pitäneet ihmistä pimeydessä, kun eivät itse ole tunteneet sitä suurta pelastuksen sanomaa, jonka uusi uskonto on tuova, kun se on vapauttava ihmisen jumalallisen minän ja näyttävä, että juuri sitä, mikä hänen sisässään on kau-

neinta ja hienointa, tulee hänen noudattaa ja totella.

Tämä on nyt vielä salaisuus. Monet ihmiset ovat osanneet elää sen mukaan, muutamat ihmisielut ovat aina sen ymmärtäneet. Mutta itsenäisyys ja vapaus tulee yleiseksi ohjeeksi vasta uuden ajan ihmisessä ja uuden ajan uskonnossa. Silloin vasta uskalletaan vakavasti opettaa ihmiselle, että jos hän on kyllin) rohkea itse arvostellakseen, mitä hänelle on hyvää, mitä paha, niin hän varmasti saavuttaa mitä tahtoo. Tähän saakka on aina opetettu ihmisiä luopumaan unelmista ja haaveiluista. Jos joku on ajatellut: „kunpa minulla olisi ihana asunto, kauniit huonekalut, paljon tauluja, kuinka onnellinen silloin olisin”; niin uskonto on sanonut: „sinä haluat synnillisiä asioita, sellaisia, joista Jumala tuomitsee sinut kärsimään, sillä sinun pitää tyytyä siihen, mikä sinulla on”, ja maailma on puolestaan estänyt ihmistä tätä kaikkea itselleen hankkimasta. Niin ei tule olemaan uudessa yhteiskunnassa. Siellä sanotaan: „Jos sinulla on sellainen sisäinen halu, niin tiedä: tehtäväsi on juuri luoda ulkoinen ympäristö sen mukaiseksi.” Kyllä ihminen todellisuudessa nytkin koettaa elää tämän säännön mukaan, mutta kuinka moni siinä pyrkimyksessä todella onnistuu? Tulevaisuudessa opetetaan kaikille pienestä pitäen, että elämä on rakennettava sellaiseksi, kuin itse sisimmässään toivoo, sillä yhteiskuntaolot eivät pane estettä ja itse uskonto antaa ihmiselle voimaa. Silloin ei puhuta synnistä niinkuin nyt, vaan sanotaan: „ota ja koeta ja tiedä vain, että ilmaiseksi et saa mitään. Laita, hanki itsellesi mitä tahdot.”

Tämä uusi evankeliumi tulee epäilemättä ih-

misiä suurenmoisella tavalla vapauttamaan. Minä en sano, että antamani kuvaus on täydellisin ja viimeisin päämaali, johon me ihmiset joudumme, mutta se on vapautus, jota me nykyisen kulttuurin ihmiset tarvitsemme. Meidän täytyy päästä siitä painajaisesta, joka on painanut leimansa meidän kulttuurimme, synnistä ja pahasta, ja meidän käsityksemme pahasta on muuttuva toisenlaiseksi. Paha on väkivalta, jota tehdään toiselle, paha on valhe, petos ja vääräys, paha on epärehellisyys, paha on väärin keinojen käyttäminen. Itselleen saa ihminen tahtoa mitä hän haluaa, mutta ei väärillä, ei valheellisilla, ei petollisilla keinoilla. Katsokaa, kuinka nyt tehdään. Jos joku tahtoo tulla rikkaaksi, täytyy hänen varastaa, pettää, jollakin tapaa vetää nenästä muita ihmisiä, käydä koukkuteitä, koska hän tietää, ettei muuten saavuta toivomaansa, sillä koko yhteiskunta on häntä vastassa. Harvat ovat ne, jotka voivat kulkea suoraan eteenpäin ja kuitenkin jostain saavuttaa näissä yhteiskunnissa. Tietysti useimmat ihmiset ovat hyviä ja rehellisiä ihmisiä, jotka eivät tahtoisi käyttää väärä keinoja eivätkä käytäkään, mutta jokainen heistä tunnustaa itselleen, että hän on niin vähän saavuttanut siitä, mitä olisi tahtonut. Niin ei tule olemaan uudessa yhteiskunnassa, vaan siellä annetaan jokaiselle tilaisuus käydä omia teitään, avata uusia uria, häntä rohkaistaan ja kunnioitetaan, ja hänen saavutuksensa riippuu hänen ponnistuksistaan.

Minun ymmärtääkseni tämä tulee olemaan suuri pelastuksen sanoma, sillä vaikka uskonto silloinkin tulee puhumaan pahasta ja varottamaan ihmistä niistä kuiluista ja kivistä, joita on elämän tien varrella, on sen esitys pahasta oleva niin yk-

sinkertaista ja selvää laatua, että jokainen sen ymmärtää. Pahan käsite sisältyy pahuuteen ja ilkeyteen toisia kohtaan ja sisäisesti oman ihan- teensa, oman työnsä, oman tietonsa pettämiseen, mutta mitään ei opeteta rankaisevasta mystilli- sestä Jumalasta, jota pitää pelätä. Karman la- kiin viitataan, siihen nojaudutaan. Karma opet- taa ihmistä, luonto itse kostaa, kun ihminen ereh- tyty. Mutta kun hänen tahtonsa ja tarkoituksensa on hyvä, kun hän välttää vääriä keinoja, silloin päinvastoin jumalat ovat hänen puolellaan.

Vielä on kohta, joka (koskee uutta juurirotua ja jota miettimällä voimme ymmärtää monta asiata, jotka nyt ovat hämäriä, ja se on yhteydessä ihmisen n. s. sukupuolielämän kanssa. En malta olla siitä parilla sanalla puhumatta. Sanon teille, mitä kangastaa silmiini kuudennen juurirodun ihmisistä. Kun katselen hengessäni, millaiset ih- miset ovat tuossa kaukaisessa tulevaisuudessa, niin hämmästyn yhdestä asiasta, siitä, että he ovat aivan toisenlaisia sukupuolielämän suhteen. Aivan toisenlaisia kuin meikäläiset. Selvästi nä- kyy, että he eivät ole jaettuja kahteen sukupuole- leen, vaan jokainen on fyysillisesti täydellinen ihminen. Syystä sanotaan, että nykyinen ihminen on kahtia jaettu. Nainen yksin ei ole täydelli- nen eikä mies, yhdessä he muodostavat kokonai- suuden. Nainen kaipaa miestä, mies kaipaa naista.

Mutta merkillinen muutos on tapahtunut kuu- dennessa juurirodussa. Siellä ei ole miehiä eikä naisia, minä en tiedä, mitenkä heitä pitäisi kutsua, hermafroditeiksi, androgryneiksi vai miksi, — he ovat ihmisiä, jotka ovat itsessään täysinäisiä su- kupuolisesti, jotka eivät tarvitse toista ihmistä

sukupuolisesti. Me ymmärrämme tämän, jos Salaisen Opin silmällä katselemme ihmiskunnan historiaa, sillä sen mukaan nykyinen ihmiskunta kaksine sukupuolineen on syntynyt määrätynä historiallisena aikana, — noin 18 miljoonaa vuotta sitten, niinkuin Salaisessa Opissa sanotaan. Sitä ennen ihmiset olivat kaksineuvoisia ja vielä sitä ennen sukupuolettomia, mutta silloin tapahtui jako kahteen sukupuoleen. Psykologisesti tämän ymmärrämme, jos tutkimme ihmistä yksilönä, sillä sisimmässään hän on sukupuoleton henki, minätajunta, joka on sukupuolia vailla. Ihminen sinään ei voi sanoa olevansa mies tai nainen, hän on vain tajuinen olento, ajatteleva ja tunteva minä. Mutta jos ihminen jatkaa itsensä tutkimista, siirtyen ulommaksi ja samalla lähemmäksi tavallista persoonallisuuttaan, niin hän huomaa olevansa joko mies tai nainen, mutta samalla ymmärtävänsä vastakkaista sukupuolta. Nykyinen ihmiskunta on sillä kehitysasteella, että ainakin Useimpien ihmisten pitäisi voida tällä tavalla tutkia itseään ja ymmärtää toisiaan, mies naista, nainen miestä. Voimmehan kirjallisuudessa huomata, kuinka esim. mieskirjailijat kykenevät selvästi kuvaamaan mitä naisen sielussa liikkuu. Mistä tämä johtuu? Ihmisellä on sisällään mahdollisuudet molempiin sukupuoliin.

Ihminen on sielussaan kaksisukuinen olento, vaikka ulkonaisessa persoonallisuudessa toinen sukupuoli on kehittynyt. Tämä psykologinen tosiasia on niiden muutosten takana, jotka ihmiskunnan historiassa tapahtuvat. Me tiedämme ettei ihmissielu aina ole puettu samaan sukupuoleen, vaan että se käytettyään monen elämän aikana toista sukupuolta ruumiillisessa ilmennyksessään

alottaa uuden sarjan toisessa sukupuolella, kehittäkseen itsessään vastakkaisia ominaisuuksia. Sentähden ihmiskunnan sielullinen kaksineuvoisuus kuudennessa juurirodussa perustuu siihen tosiseikkaan, että ihmisiin on ennättänyt kehityä molempain sukupuolten ominaisuuksia samassa yksilössä, ja tämä on se kehitys, jota kohti kuljemme. Ja vaikka tämä normaalisenä, puhtaana, terveenä ilmiönä tulee esiintymään vasta kaukaisessa tulevaisuudessa, jolloin ruumiskin ulkonaisesti on muuttunut, niin voimme jo kuudennessa alarodussa pitkin matkaa nähdä yhä enemmän esimerkkejä siitä, että inhimillinen sukupuoliuus tulee sangen häilyväksi käsitteeksi. On kyllä ihmisiä, jotka koettavat puolustaa sukupuolia sinään, jotka suurella voimalla esiintyvät ja väittävät, että meidän täytyy olla eheitä miehiä ja eheitä naisia, mutta luonto itse on kehittävä toisenlaisia ihmisiä, miehessä on kehittyvä naisen tunteellisuus, naisessa miehen ajatuskyky. Siten sukupuolet kehittyvät toisiaan kohti ja valmistavat lopullista yhteensulautumista. Lähimmässä tulevaisuudessa huomataan myös yhä enemmän ja enemmän kaikenlaisia sairaloisia ilmiöitä eli sellaisia, joilta nyt kutsutaan sairaloisiksi. Niitä nähdään nyt jo. Tarkotan, että miehet ja naiset tuntevat sukupuolista vetovoimaa samaan sukupuoleen. Tämä on ilmiö, jota paljon tutkitaan nykyaikana, sillä se on ilmiö, joka luonnon sisästä puhkeaa esiin. Syntyy ihmisiä, joilla on ihan merkittävä taipumus lempimään, rakastamaan omaa sukupuoltaan. Tämä on sangen hämmästyttävä ilmiö lääkäreiden ja psykiatrien mielestä. He koettavat tutkia sitä ja miettiä mikä syy sen takana on. Me tiedämme sen perustuvan ihmisen luonnolli-

seen kaksisukuisuuteen, ja sen tavallisuuden tätä nykyä ja vastedes riippuvan siitä, että me elämme ylimienoaajassa, jolloin uusi juurirotu on tuova maan päälle aivan uudenlaisia ihmisiä. Siinä tulevaisuuden yhteiskunnassa tullaan ihmisille opettamaan juuri näitä sukupuolielämää koskevia totuuksia ja opettamaan toisella lailla kuin nyt. Tähän saakka on pelätty ja syrjäytetty näitä asioita, ja siitä on ollut seurauksena, että melkein kaikilla ihmisillä on joko melkein liian kiihottunut tai liian heikko sukupuolielämä. Verrattain harva ihminen on aivan luonnollinen, aivan puhdas. Kiihottunut sukupuolinen mielikuvitus on kuka ties saanut aikaan enemmän rikoksia kuin mikään muu inhimillinen heikkous. Toiselta puolen on tietämättömyys, raakuus ja ahdasmielisyys tällä alalla aiheuttanut enemmän onnettomuutta, enemmän vainoa, enemmän kärsimyksiä kuin moni luuleekaan. Kuinka lohduttavaa uskoa, että kuljemme kohti valoisampaa tulevaisuutta!

Se läksy, jonka sukupuolielämä opettaa, on rakkauden läksy. Se pakottaa ihmisiä rakastamaan toisiaan, tuntemaan hellyyttä toisiaan kohtaan. Mistä muuten olisivat nämä tunteet syntyneet, ellei sukuvietin avulla, sen kautta että ihmiset aivan kuin ulkonaisen voiman pakosta ovat rakastaneet ja rakkaudessaan ovat oppineet kärsimään, mielellään kärsimään armaansa, omaistensa puolesta? Sukuvietissä piilee kuitenkin vielä suurempia voimia ja salaisuuksia, kuin mitä tässä rakkaudessa tulee ilmi. Sukuvietti on laki, on luonnon luova voima. Ihmissuvun jatkaminen tapahtuu nyt itsetiedottomasti, luonnon pakosta, ihmisen sisässä asuvasta himosta, mutta sukupuolisen voiman salaisuus on, että ihmisen täytyy

sekin voittaa, oppia sitä hallitsemaani, niin että siitä tulee luova kyky, jota hän itsetietoisesti voi pidellä. Kun hän on oppinut tämän läksyn ja tämän salaisuuden, on hän saanut käsiinsä yhden luonnon suurimmista voimista. Nykyinen ihmiskunta ei osaa luoda, mutta kuudennen juurirodun ihmiset ovat oppineet sitä tekemään, sillä he ovat oppineet rakastamaan. Millä tavalla heidän sukulensa jatkaminen tapahtuu, siitä ei kannata spekuloida, luonto tietää keinot silloin niinkuin se on tietänyt ennen. Meidän on vain pidettävä mielessä, mitä tietä pitkin ihmiskunta saattaa joutua kehitystään, vapautua turhista kärsimyksistä ja turmiollisesta tietämättömyydestä sekä nopeasti oppia sen läksyn, jota luonto nyt sille opettelee.

Teosofian asema tulevassa sivistyksessä.

Jos tarkastamme ihmisen kehitystä, voimme huomata, kuinka häntä eri ikäkausina johtaa niin sanoakseni eri tajuntapuolet. Niinpä nuoruudessa häntä johtaa tunne, kypsyneessä iässä ymmärrys ja vanhoina päivinä hengen viisaus. Samalla tavoin voimme huomata, katsellessamme eri sivistyksiä ja ihmisrotuja, kuinka niissäkin on samanlainen järjestys. Tämä voi suoda viittauksia tulevaisuuden suhteen. Me näemme siinä rodussa, joka kävi ennen meidän rotuamme ja joka vieläkin on eloisa ja toimelias, nimittäin suuressa keltiläisessä rodussa, kuinka sen pohjasäveleenä on suuri tunneherkkyys ja kuinka tämä tunne parhaiten ilmenee runoudessa ja taiteessa. Teutonissa rodussa voimme taas nähdä pohjasäveleenä älyllisyyden ja tämän rodun ihmisissä näyttäyty järki kaikessa loistossaan. Koska nämä rodut kuuluvat menneisyyteen ja nykyisyyteen, on aivan paikallaan odottaa, että ihmiskunniassa nyt olisi kehittymäisillään seuraava puoli, seuraava periaate laajenevassa tajunnassa, nimittäin henkinen luonto, joka seuraa älyllistä yhtä ehdottomasti kuin älyllinen luonto seuraa tunteellista. Henkinen kehitys asettaa viisauden ja kaikkisyleilevän rakkauden kruunuksi ihmiskunnan ot-

salle, kun se on kulkenut läpi nuoruuden ja on siirtymäisillään miehuusiästä kehityksensä korkeimpaan täydellisyyteen. Siksi me tulevassa sivistyksessä voimme odottaa tapaavamme henkisyuden sen tärkeimpänä tunnusmerkkinä sekä uskonossa, tieteessä, taiteessa että koko yhteiskunta-elämässä. Ja mikäli henkisyys kasvaa ja muodostee tulevaisuuden sivistystä, on odotettavissa, että uskonnon alalla tulemme tapaamaan yhä kasvavan yhteisyydentunteen, että tieteen alalla tulemme tapaamaan uusia tutkimustapoja, uusia ajatuskyyjä; on odotettavissa, että ajatusmaailmassa tulee esiintymään jalompia aatteita, suurempaa innostusta, ja että yhteiskunnassa henkisyys tulee laskemaan uhrautuvaisuuden perustaksi yhteiselämälle, valmistamaan rakennuksen itsehillinnällä ja korottamaan veljeyden kaiken huipuksi ja täytännöksi.

Sellaiset ovat yleispiirteissään ne tunnusmerkit, jotka voimme ajatella uudella sivistyksellä olevan. Mitä on sitten teosofialla tekemistä tuon sivistyksen kanssa; mikä on teosofian paikka, sen tehtävä, sen velvollisuus tuossa sivistyskaudessa? Se on kysymys, johon minä koetan tässä antaa vastauksen. Silloin ensiksi kysyvät ne, jotka teosofiasta tuskin tietävät enempää kuin nimen: mitä on teosofia? mistä se tulee? Lyhyesti vastaan näihin kysymyksiini. Teosofia on ensi sijassa, niinkuin sen nimi osottaa, vakuutus, että ihminen, ollen henkinen olento, voi välittömästi tuntea Jumalan, joka on Henki. Teosofia on muinaisen viisauden eli *Gnoosiksen* julistus yhdeksännentoista vuosisadan lopulla syntynyttä kielteisyyttä eli „agnostisismia” vastaan. Toiseksi se on joukko oppeja, jotka ovat yhteisiä kaikilla

suurilla maailmanuskunnoilla, oppeja, joita enemmän tai vähemmän täydellisinä voimme löytää esitettyinä jokaisessa suuressa sekä muinaisajan että nykyajan uskonnossa; se on joukko oppeja, jotka ovat henkisiä laadultaan ja kaikkialle levinneitä ja jotka pyrkivät johtamaan ihmistä täydellisyyden tiellä, kasvattamaan häntä elämässä, valistamaan häntä kuolemanhetkellä. Teosofiaan ei kuulu erityisiä jumalanpalvelusmenoja ja -laitoksia eikä sellaisia erityisiä uskonoppeja, jotka eivät ole yleisiä kaikkialla. Se kyllä tutkii näitä uskontojen erikoismuotoja, selvittää niitä ja osoittaa, mikä salainen merkitys usein voi olla ulkoisella muodolla ja seremonialla ja mikä merkitys kunkin uskonnon vertauskuvilla. Mutta samalla kuin se niitä selittää ja valaisee ja terottaa niiden todellista arvoa, ei se tahdo kehottaa ihmisiä siirtymään yhdestä uskonnosta toiseen vaan päinvastoin neuvoo heitä löytämään omassa uskonnossaan niitä syviä totuuksia, jotka ovat kaikille uskonnoille yhteisiä. Senvuoksi se koettaa uskonnon alalla saada aikaan rauhaa eikä sotaa, tehdä uskonnon parantajaksi eikä erottajaksi, rauhan lähettilääksi eikä sodanjulistajaksi ihmisten kesken. Ja etsiessään esille kunkin uskonnon ytimen ja asettaen sen kaikkien nähtäväksi, se on nimensä arvoinen, se on tosiaan sitä Jumalallista Viisautta, josta kaikki suuret uskonnot ovat lähteneet.

Tämä on teosofian perusolemus: se on gnoosis eli tieto ihmisen suhteesta Jumalaan, se on suurten yhteisten perustotuuksien esitys. Käsitellessäni teosofian työtä tulevaisuuden uskonnossa tulen kohta mainitsemaan nämä opit yksitellen, jotta itse voitte huomata, kuinka ne löytyvät

kaikissa pyhissä kirjoituksissa, elävissä ja kuolleissa, ja kaikissa maailman uskonnoissa. Ensiksi koetan vain lyhyesti selittää, mitä teosofia on, jotta, jos mahdollista, hiukan hajottaisin ennakkoluulojen ja tietämättömyyden pilviä.

Kun ymmärrämme, että tuleva sivistys on oleva henkinen ja että teosofiassa siinä on määrätty paikkansa ja työnsä, niin koetan viitata teille, minkälainen sen työ tulee olemaan ja minkälainen sen vaikutus tulevan sivistyksen tienraivaajana. Ja minä sanon „tienraivaajana”, koska uskomme, että jokaiseen sivistykseen liittyy joku uskonto, jonka mukaisesti sivistys muodostuu, ja koska myöskin uskomme, että jokaisen sivistyksen alkaessa suuri lopettaja esiintyy maailmassa antamalla sysäyksen tuolle sivistykselle ja valmistamalla sille uskonnon. Kun odotamme tulevaa sivistyskautta, niin odotamme myös suuren jumalallisen Opettajan tuloa.

Mutta ihmiset eivät kysy ainoastaan: mitä on teosofia? vaan myös: mistä se tulee? Se on myöhemmin niistä suurista sysäyksistä, jotka pitkin historian aikoja ovat panneet alkuun maailman suuret uskonnot. Nuo sysäykset tulivat aina mahtavasta Opettajien Veljeskunnasta, johon kuuluivat uskontojen perustajat ja jonka johtajana oli Korkein Opettaja, Johtaja, Liikkeellepanija. Tästä mahtavasta maailmanopettajien veljeskunnasta tuli aika ajoittain lähettäjäitä perustamaan jonkun uuden uskonnon, muodostamaan uuden sivistyksen. Sellaiset sysäykset ovat usein uudistuneet menneisyydessä ja tulevat uudistumaan siinä vuosisadassa, joka nyt kulkee kulkuaan, sillä historia tosiaankin toistuu ja luo määräajalla uu-

den sivistyksen, jonka edellä on käynyt henkinen sysäys.

Tällä kerralla oli sysäys erilainen kuin kaikki edelliset siinä, ettei se pannut alkuun uutta uskontoa, ei rakentanut uusia sulkuja, ei erottanut uskoja ja uskottomia, ei koettanut kääntää tiensä vaan ainoastaan herättää ajattelua. Sillä niinkuin sanoin teosofia tulee kaikkien uskontojen luo rauhanlähettiläänä eikä koeta mistään uskonnosta vetää pois niitä, joita kohtalon laki on saattanut syntymään sen suojassa. Siten sen ensimmäinen työ tulevan sivistyksen valmistamisessa on saada aikaan veljeys uskontojen kesken hävittämättä yhtäkään, koettamatta heikentää yhtäkään vaan ainoastaan koettaen tehdä ne veljiksi eikä kilpailijoiksi, jotta jokainen uskonto tunnistaisi sukulaisuutensa muiden uskontojen kanssa. Ja niistä tulisi yksi ainoa perhekunta eikä sotaisia, ristiriitainen joukko. Tätä tarkotusta varten se tuo tiedon muutamista tosiasioista, joita on käytetty uskontojen vastustamiseksi, vaikka niitä oikeastaan olisi pitänyt käyttää uskontojen palvelukseen.

Vanhemmat teistä muistanevat, kuinka 19:n vuosisadan loppupuolella syntyi tieteenhaarojen joukossa muuan, jota kutsuttiin „vertailevaksi mytologiaksi”. Te muistatte, kuinka se tiede kasvoi. Se etsi vanhoista uskonnoista samoinkuin nykyisistä todistuksia siitä, että uskonto on syntynyt tietämättömydestä ja hienostunut vasta vanhetessaan ja levitessään sivistyneempien ihmisten joukkoon. Se käytti hyväkseen muinaistutkijoiden löytöjä taistellakseen kristinuskoa vastaan, jonka piirissä tiede Oli voimakkain ja toimeliain. Se otti yhden kristillisen uskonopin toi-

sensa jälestä ja osotti, että samoja oppeja löytyi muina aikoina, muissa sivistyksissä, muissa uskonnoissa. Se kokosi tietoja Egyptin hautakamioista ja papyruskääröistä. Näistä katkelmista se muodosti tuon tunnetun „Kuolleitten Kirjan”. Se töki samoin Kaldean ja Niniven muinaismuistojen ja kaukaisessa Meksikossa esiinkaivettujen temppeleiden kanssa. Meksikon temppelit muistuttivat Egyptin temppeleitä ja olivat tuhansia vuosia vanhemmat kuin Kolumbuksen aikaiset aztekit, jotka olivat tappaneet sen uskonnon tunnustajat ja hävittäneet heidän sivistyksensä. Mutta aztekit itse olivat tuhansia vuosia vanha kansa, kun Cortez ja espanjalaiset osottivat heille samaa kohtelua kuin he olivat osottaneet edeltäjilleen. Tutkimus löysi noista esillekaivetuista temppeleistä samanlaisia aatteita ja oppeja. Se kokosi myöskin näitä oppeja Kiinan ikimuinoisista traditsioneista, Indian pyhistä kirjoista, Zoroasterin kirjojen säilyneistä katkelmista, buddhalaisen kansojen kirjoista, kreikkalaisista ja roomalaisista teoksista. Kun kaikki nämä todistukset koottiin yhteen, syntyi niistä vertailevan mytologian („taruston”) tiede. Se oli vaarallisin ase, mikä milloinkaan oli taottu dogmatillista kristinuskoa vastaan, koska se perustui tosiasioihin, joita ei kukaan voinut kieltää. Silloin tuli teosofian velvollisuudeksi, kun se juuri oli maailmaan syntynyt, astua esiin ja tunnustaa tosiasiat, vieläpä lisätä niihin muita tosiasioita, mutta samalla näyttää, että vertailevan mytologian sijalle oli rakennettava vertaileva uskontotiede, joka osottaisi, että yli maailman levinneet uskonnolliset opetukset ovat totuuksia eikä valheita ja harhauskoja. Teosofia puolusti kaikkia uskontoja sen nojalla,

että uskonopit ovat niin kaikkiallisia; se huomautti, ettei totuus ollut perätön senvuoksi että se oli vanha; se puolusti uskontoja juuri niillä todistuksilla, joita käytettiin uskontojen alentamiseksi, ja osotti uskontojen alkuperän johtuvan yli maailman levinneestä Ikivanhasta Viisausopista eikä raakalaisten tietämättömyydestä. Tätä varten se toi esille monta todistusta, joissa en nyt voi viipyä vaan joista itse voitte lukea monista teosofisista kirjoista. Ja nyt valmistaksemme tulevaisuutta varten uskontojen veljeyden perustaa, me julistamme joka maassa, joka uskonkunnassa, joka uskonnon tunnustajien keskuudessa, mikä on yhteinen perintö, mikä on henkinen totuus, mikä on alkuperäinen merkitys niissä opeissa, jotka löytyvät uskonnossa. Mitkä ne ovat? Niitä ei ole monta, vaikka ne ulottuvat laajalle. Ne voidaan luetella molempain käten sormilla ja vielä vähemmälläkin.

Ensimmäinen suuri oppi, jota jokainen uskonto opettaa, on Jumalan ykseys, toinen se, että Jumala ilmenneenä on kolminaisuus. Filosofiasa puhutaan kolmesta ominaisuudesta, uskonnossa, niinkuin ainakin, nämä ominaisuudet olennoidaan ja puhutaan kolminaisuudesta eli kolmesta muodosta. Mutta katsottakoon niitä filosofisesti tai olennoimalla, niin on ensinnä niistä Voima eli Tahto, sitten Viisaus ja kolmanneksi Toiminta, ja te voitte löytää nämä joka kansan jumaluususkossa. Niinpä kristinuskossa Isä edustaa Tahtoa eli Voimaa, Poika edustaa ikuista Viisautta, Henki luovaa toimintaa, jonka kautta maailmat ovat syntyneet. Voitte yhtä hyvin tarkastaa hinduismissa, jossa järjestys on vastakkainen: ensinnä Luoja, joka edustaa Toimintaa, sitten Yllä-

pitäjä, joka edustaa Viisautta, sitten Uudestisyntyttäjä, joka edustaa Voimaa. Niin voisin; näyttää teille saman asian vanhoissa ja kuolleissa uskonnoissakin. Nämä alkuperäiset totuudet Jumalasta ovat kaikkialla julistettuina: Hän on luonteeltaan yksi, mutta ilmenneenä kolminainen.

Sitten näiden kahden ensimmäisen totuuden jälkeen tulemme kolmanteen: on olemassa suuri perhe Jumalan Poikia, suuri järjestö henkisiä järkiolentoja — pääenkeleitä, enkeleitä, loistavia henkiä, kutsuttakoon niitä miksi tahansa, Jumalan Poikien mahtava perhekunta, missä ihmiskuntakin tulee löytämään paikkansa kehityksen kulussa. Sitten tullemme neljänteen suureen oppiin: että tajunnan laajentuminen yhäti jatkuu ja että se muodostaa itselleen yhä hienompia ja hienompia ruumiita käytettäväkseen; tämä on se, jota tiede kutsuu kehitykseksi, mutta jota uskonto aina on kutsunut jälleensyntymiseksi; se on keino, jolla jumalallinen siemen kehittyy jumalalliseksi ihmiseksi ja inhimillinen kehitys tulee täydelliseksi. Sitten viidenneksi opetetaan, minkälaisissa maailmoissa nämä muutokset tapahtuvat; niitä on kolme: tämä maa, välitila ja taivasmaailma, ja ihmisellä on aineellinen ruumis kussakin näistä maailmoista, niin että hän voi olla kosketuksessa jokaisen kanssa. Sitten on kuudes yleismaailmallinen totuus: Kaikkeuden Laki — joka toimii sekä ajatusmaailmassa että ainemaailmassa, laki, joka rakentaa luonteita samoin kuin ruumiita ulkonaisessa maailmassa, muuttumaton ja loukkaamaton laki, jota me voimme oppia tuntemaan ja käyttämään hyväksemme kasvattaaksemme sieluumme jaloimpiin ihanteisiin. Ja sitten lopuksi kaikille uskonnoille yhteisenä oppina on aate opettajista,

jotka johtavat ihmiskunnan kehitystä, jotka uskontoja elähyttävät ja johtavat ihmisen henkistä kehitystä.

Nämä ovat yleismaailmallisia totuuksia ja nämä opetukset löytyvät jokaisessa uskonnossa. Siten näemme, että uskonnot samaa opettaessaan todella muodostavat sen veljeyden, jota me koettamme kaikkialle levittää. Mitä siis hyödyttäisi siirtyä toisesta uskonnosta toiseen, jos uudessa uskonnossa vain löytyvät samat vanhat totuudet, vaikka seremoniat ja jumalanpalvelusmuodot voivat olla erilaiset? Ja tässä uskontojen veljeydessä huomaamme sen edun, jota ei mikään uskonto yksinään olisi voinut suoda. Niinkuin auringon valo taittuu moniin väreihin ja nämä värit suovat kauneuttaan luonnolle, jonka näette ympärillänne, ja niinkuin nämä värit taas voidaan yhdistää valkoiseksi väriksi, josta ne johtuvat, niin on uskontojenkin laita. Suuret totuudet, suuret hyveet ovat yhtä — ne ovat totuuden valkoista väriä, — mutta ne taittavat älyn prisman kautta, ja siten säteilevät maailmaan monet uskonnot, kukin omalla värillään. Ne yhdistyvät kerran hengen prisman kautta ja muodostavat taas totuuden ykseyden.

Jos katsette uskontoja, niin näette, kuinka totta tämä on. Jokaisella uskonnolla on oma säveleensä, oma värinsä, jonka se antaa maailman auttamiseksi. Menkää ajatuksissanne vanhaan Egyptiin, niin sen uskonnon sävel oli tieto; siten Egyptin uskonto tuli Egyptin tieteen äidiksi ja tiede levisi Egyptistä länteenpäin yli Europan, Menkää kaukaiseen itään, niin löydätte hinduismissa erityisenä säveleenä Jumaluuden kaikkitäyttäväisyyden ja velvollisuuden, joka on jokai-

sen yksilön laki. Menkää muinaisen Persian uskontoon, niin siinä kaikuu säveleenä puhtaus: ajatuksen, puheen ja työn puhtaus. Menkää Kreikkaan, niin siellä oli säveleenä kauneus — kauneus rakennustaiteessa, kauneus kuvanveistossa, maalauksessa, kauneus filosofiassa, joka soi kauneudelle samani arvon kuin totuudelle ja hyvyydelle. Ja Roomassa huomaatte säveleenä lain, kaikkipakottavan lain. Kristinuskossa taas on säveleenä uhrautuminen, jossa on tulevaisuuden lupaus, ja Islamissa on taas julistuksena Jumalan ykseys. Sitten jokaisella uskonnolla on oma säveleensä, jokaisella uskonnolla on oma värinsä. Kun ne yhtyvät yhdeksi, tulee niistä totuuden valkoisuus ja ne soinnuttavat silloin mahdollavaa täydellisyyden kuorolaulua.

Tämä ei olisi voinut sisältyä yhteen uskoon ja yhteen tunnustukseen. Ihmisajatus on liian ahdas, ihmisaiivot eivät voi yhtäikaa tajuta tätä moniäänistä täydellisyyden kuoroa. Sentähden täytyi olla niin monta uskontoa, joista jokaisella oli omat ominaisuutensa, ikäänkuin ne olisivat tavailleet Jumaluuden nimeä ja kukin lausuneet yhden kirjaimen, niin että kaikki kirjaimet yhdessä muodostivat Korkeimman nimen. Kun tältä kannalta katselette uskontoa, niin käsitätte, kuinka korkea se on, kuinka sen voima on ykseys, joka ilmenee moninaisuutensa, kuinka jokaisen uskonnon pitäisi oppia muista ja antaa muille omaa erikoisominaisuuttaan. Eikä tämä suinkaan alenna uskonnon arvoa vaan tekee sen suuremmaksi. Se ei tee uskontoa mitättömäksi vaan vielä enemmän puoleensavetäväksi. Oliko Kristus vähempi opettaessaan: „Rakastakaa vihollisianne”, vaikka tiedämme, että Buddha sanoi kuu-

sisataa vuotta aikaisemmin: „Viha ei koskaan vihalla loppu; viha loppuu ainoastaan rakkautella”? Eikö ole paljon kauniimpaa nähdä Buddhassa ja Kristuksessa saman ikuisen lain julistajia, jotka eri aikoina tulevat eri kansojen luo, mutta aina tulevat samaa totuutta ihmisille opettamaan.

Teosofia tällaista valistamistyötä tehdessään valmistaa yhteistä henkistä uskontoa, Jumalallista Viisautta, joka on kaikkien maailmanuskontojen juuri ja runko ja josta ne ovat vain oksia. Tämä on siis se suuri työ, jota teosofian velvollisuus on avustaa, ja sentähden sanottiin eräässä aikaisemmassa teosofisessa teoksessa, että teosofia tulisi olemaan ihmiskunnan uskonnon kulmakivenä. Ihmiskunnan uskontona tulee olemaan juuri se uskontojen veljeys, josta olen puhunut, jolloin ei voida olla ilmani yhtäkään niistä, koska jokaisella on jotakin erikoista julistettavanaan.

Siirtykäämme sitten kysymään, mitä teosofia tulee tekemään tulevan sivistyksen puolesta ja tulevan tieteen puolesta? Tiede tulee silloin käsittelemään hienompia maailmoita eli hienompia ainemuotoja. Se on voittanut alemmat, karkeammat ainemuodot, se siirtyy nyt hienompiin ainemuotoihin. Ja silloin on sen vaikeus, että ne välikappaleet, jotka sopivat karkeaan aineeseen, eivät enää pysty hienompiin. Kun sanon „karkeaan”, niin ajatelkaa, kuinka hienoa sekin jo on, kun äsken luin tieteellisestä koneesta, joka voi mitata $\frac{1}{40,000,000}$ tuumasta, ja kuitenkin se vielä on karkeata verrattuna niihin hienoihin ainemuotoihin, jotka ovat vielä tuonnempana, ja joita tieteen tultavaisuudessa täytyy ruveta käsittelemään.

Mitä hyötyä voi teosofiasta silloin olla? Se

mietiskelyharjoituksensa kautta hankkii nykyai- kana ihmiselle mahdollisuuden jouduttamaan ke- hitystään ja kiiRUhtamaan tavallisten luonnonla- kien) edelle järkeä käyttämällä. Se tuo kaikkialle järjestelmän), jolla ihminen voi pikemmin kehittää tajuntansa voimia ja myöskin niitä hienompiai- neisia elimiä, jotka kuuluvat noihin hienompiai- neisiin maailmoihin. Teosofia kertoo, kuinka on kehitettävä hienompia aistimia ja osottaa, mitä uraa pitkin muutamat harvat ovat menneisyudessa kulkeneet korkeampaan tietoon. Tulevaisuudessa tulevat lukemattomat kulkemaan tätä uraa pitkin ja alottamaan ihmiskehityksen seuraavaa suurta astetta, ihmisen hienomman ruumiin muodosta- mista. Teosofia tuo tämän avun tieteele, jotta hienomman ruumiin kehityksen kautta tulisi mah- dolliseksi tarkastaa hienompaa maailmaa, samaten kuin fyysillinen ruumis tätä nykyä tekee mah- dolliseksi tutkia karkeata fyysillistä maailmaa ympärillämme. On tarkempia silmiä, kuin mei- dän silmämme, jotka ovat kehittyneet medusan ihonystyröistä; on hienompia korvia kuin, mei- dän ruumiimme korvat, jotka kyllä ovat erinomai- sia rakenteeltaan; on muita aistimuksen elimiä, jotka ovat fyysillisiä elimiä hienommat. Fyysil- listen aivojen sisällä kehittyä elimistö, joka tulee olemaan yhdysiteenä hienomman ruumiin hie- nompien aistimien ja nykyisen lihallisen ruu- miimme karkeampien aistimien välillä. Tämä merkillinen elimistö on n. k. pituitari-papu (pitui- tary body), jota tiedemiehet pitävät poiskuluvana elimenä, koska se on suurempi varhaisemmilla kehitysasteilla kuin korkeasti kehittyneessä ihmi- sessä. Mutta tässä ei ole kysymys koosta vaan sen sisäisestä täydellisyydestä. Eikä tämä elin ole

vain, niinkuin tiedemiehet arvelevat, jäännös entisestä kehityskaudesta, vaan kuuluu todella tulevaisuuden kehitykseen. Tämä on näytetty toteen sillä, että on annettu elonvirtojen, sähkövirtojen kosketella tätä elintä, jolloin hienompien aistimien saamia tietoja saapuu aivoihin ja me teemme sillan fyysillisen maailman ja n. k. astraalisen maailman välille.

Nämä kokeet ovat nyt jo niin tavallisia, että on mahdotonta enää sanoa tällä aivoelimellä ei olevan tulevaisuutta, koska se voi tulla eloisammaksi ja hienommaksi. Me tiedämme, että se, mikä muutamille nyt on mahdollista, se on useammille mahdollista huomenna: edelliset ovat vain kulkeneet askeleen kauemmaksi, toiset tulevat heidän kintereillään ja voivat vielä ennättää edellekin. Mutta Länsi-Europan ihmisille tämän elimen herättäminen on vaikeata, koska he ilmasuhteiden y. m. syiden tähden ovat ottaneet käytäntöön ylenmääräisen liharavinnon, johon lisäksi tulee alkoholin nauttiminen. Liha ja alkoholi eivät ole sopivia aineksia tavallisen ruumiimme rakennukseksi, sillä sen pitäisi tulla kykeneväksi ottamaan vastaan värähtelyjä tuosta hienommasta aineesta, josta olen puhunut. Lääkärit ovat huomanneet sen, mistä madame Blavatsky kirjotti monta vuotta sitten, että alkoholilla on suoranaisten vaikutus pituitari-elimeen ja myrkyttää ruumista, saaden aikaan tulehdusta. Oletteko koskaan ihmetelleet, miksikä liiallinen väkijuomain nauttiminen vie „juoppohulluuteen”, jolloin juomarit näkevät sellaista, mitä eivät muut heidän ympärillään näe? Se johtuu siitä, että he ovat myrkyttäneet juuri sen elimen, jonka kautta saapuu värähtelyjä muista maailmoista, ja vaikka

heidän näkynsä suurimmaksi osaksi ovat sairaloisia ja järjettömiä, ovat ne siitä huolimatta seurausksia siitä, että on saatettu toimintaan tämä pituitari-elin, joka nyt myrkyn vaikutuksesta toimii säännöttömästi, kun se ei ole ajatuksen hallussa, niinkuin sen pitäisi. Ja se, minkä lääkärit nyt ovat keksineet ja julkaisseet ihmisille varotukseksi, se on ollut tunnettuna salatieteessä. Yksi niistä ehdoista, mitkä vaaditaan, ennenkuin annetaan yksityiskohtaisia tietoja, miten tuo elin on saatettava toimintaan, on ollut pidättyminen alkoholin nauttimisesta, ja syystä kyllä, Niinkauan kuin ei salatieteellisiä menettelytapoja seurata, ei ole niini kovin paljon väliä, onko ruumis myrkytetty vai ei. Voitte elää kauankin, vaikka pituitari-rauhanen on myrkytetty, mutta samasta hetkestä, kun alatte saattaa sitä toimintaan ja sysätä siihen uusia elo- ja voimavirtoja, niin myrkky ja tämä voima yhdessä saavat aikaan mitä pahimman tulehduksen, joka tuottaa ankaraa kärsimystä ja myöskin aivohäiriötä. Siitäpä syystä ei olekaan näitä menettelytapoja ilmaistu suurelle yleisölle vaan ainoastaan niille, jotka ovat puhtaat alkoholista. Te näette siis, että salatieteellisessä kehityksessä sattuu vastaanne sääntöjä, joihin monet teistä eivät ole suostuvaisia alistumaan. Me emme käskekään teitä niitä seuraamaan; me vain sanomme, mitkä ovat hienomprien elimistöjen ehdot. Luonnonlait eivät muutu ihmisten halujen ja päähänpistojen mukaan. Jos tahdotte saada sähkökoneesta kipinöitä, täytyy olla ehdot täytettyinä: ilman pitää olla kuiva eikä liian kostea. Ei silloin auta sanominen, että on mieluisampaa hengittää kosteata ilmaa kuin aivan kuivaa. Jos kerran tahdotte saada sähkökipinöitä, pitää nou-

dattaa luonnon antamia sääntöjä eikä omia haluja. Ja tämä pitää paikkansa kaikkialla. Pian tullaan huomaamaan, että se koskee myöskin spiritististen ilmiöiden tutkimista, vaikka se ei vielä ole käynyt selväksi. Ihmiset luulevat voivansa itse määrätä lait ja kuitenkin saada samoja tuloksia kuin luontoa tottelemalla. Toissa päivänä luin kummallisen selonteon „henkivalokuvien” tutkimuksesta ja kun luin, etteivät he olleet niitä saaneet aikaan, en voinut olla kummastellen kysymättä, kuinka monta tavallista valokuvaa he voisivat saada, jos he pitäisivät sääntönään, ettei saa panna mustaa vaatetta kameran yli eikä missään tapauksessa viedä valokuvia pimeään huoneeseen, koska silloin tarjoutuu mahdollisuuksia petokseen¹⁾). Mutta niinkuin sanoin, pian tullaan näkemään, että hienommassakin luonnossa on lakeja niinkuin karkeammassa, ja ettei voi saada tuloksia, jollei lakeja totella. Kun se on opittu, käy kehitys nopeammasti.

Kun on kysymys säännöistä, joita noudattamalla saatetaan hienommat ruumiit toimintaan, kuuluu tähän vielä yksi seikka: ei ole mitään hyötyä hienompien ruumisten kehittamisestä, jollei myös kehitetä korkeampien maailmoiden tajuntaa. Ainoa keino tähän on vanha sääntö: säännöllinen, kestäväinen mietiskely. Teosofia tuo länsimaille itämaisen „joogan”, jota harjottamalla ihminen

¹⁾ Lontoolainen päivälehti Daily Mail asetti äskettäin komitean tutkimaan „henkivalokuvia”, mutta vaikka komitealle esitettiin luotettavien henkilöiden tarkastuksen alla otettuja henkivalokuvia, ei se pannut niihin mitään merkitystä, ennenkuin sen itsensä määräämillä ehdoilla saataisiin valokuvia.

voi hienostaa aivojaan ja tehdä niitä herkkätuntoisiksi aikaansaamatta sairautta. Siinä on länsimailla aina ollut vaikeus. Usein kuin voimantulvaus tulee korkeammista maailmoista suureen pyhimykseen tai neroon, niin seuraa aivohäiriöitä ja hysteriaa. Se on luonnollistakin, koska elimistö on liiaksi jännitetty. Jos tahdotte kyetä ottamaan vastaan suuria voimavirtoja korkeammista maailmoista, niin täytyy teidän virittää koneettanne värähtelemään näiden korkeampien värähtelyjen mukaan. Näin voitte vaaratta tehdä, jollette mene liiallisuuksiin. Jos joka päivä käytätte kymmenien minuuttia tai neljännestantin tarmokkaaseen ajatuskeskitykseen, voitte vähitellen saattaa aivorakenteenne hienommaksi ja monipuolisemmaksi. Intialainen joogi harjoittelee tätä ja jatkamalla harjotustaan vuodesta vuoteen rakentaa hän itselleen nykyisen rodun aivoista tulevaisen rodun aivot. Hän tekee aivonsa hienommiksi, herkemmiiksi eikä tämä tapahdu ruumiin terveyden kustannuksella. Jokainen teistä voi tähän tehtävään ryhtyä, jos vaan olette maltillisia ettekä -mene äärimmäisyyksiin. Älkää koskaan antako ajatuskehityksen mennä niin pitkälle, että aivoissa tuntuu tylsyys tai raskaus, älkää myöskään niin että tuntuu tuskaa; tylsyys ja tuska ovat luonnon varoitusmerkkejä ja osottavat, että koettatte muuttaa ainetta nopeammin kuin on terveyden kannalta suotavaa. Senvuoksi olkaa kohtuullinen ; siinä tapauksessa ei voi seurata muuta kuin hyvää mietiskelyn ja ajatuskehityksen harjoittamisesta, ja siten teette aivonne herkemmiiksi, vaikka pidätte ne terveinä, eikä teillä tule olemaan noita onnettomia hysterian oireita, jotka niin suuressi ovat himmentäneet monelta näkijältä ja pyhi-

mykseltä tulleen tiedon arvoa. — Siis teosofia tällä tavalla osottaa, mihin suuntaan tiede on kehittyvä tulevassa sivistyksessä.

Mitä on teosofialla sitten tekemistä tulevan sivistyskauden taiteen kanssa? Katselkaa, miten nykyaikainen sivistyksemme vaikuttaa luonnon kauneuteen. Oletteko koskaan lähestyneet suurta Englannin tehdaskaupunkia ja huomanneet, kuinka luonto, joka etäämmällä on ihana ja mieltä nostava, vähitellen muuttuu yhä rumemmaksi. Ilma on täynnä savua, ei yhtään puuta kasva niillä mailla, ei edes kukkaa köyhien akkunan alla. Kivihiilen haju tukahuttaa kasvullisuuden — mitä se sitten vaikuttaa miehiin, vaimoihin ja lapsiin, jotka sitä hengittävät? Menkää Sheffieldiin, menkää Glasgowiin, Birminghamini tai muihin suurkaupunkeihin, jotka pääasiallisesti ovat luoneet) Englannin rikkauden. Minusta tuntuu toisinaan kuin kauneuden menettäminen olisi liian kallis hinta tuosta rikkaudesta ja kuin Englanti olisi onnellisempi ja terveempi, jos sillä olisi vähemmän miljoonanomistajia mutta myöskin vähemmän noita tylsistyneitä ja turmeltuneita ihmiskunnan jäseniä laitakaupungeissa. Katsokaa kasvosta kasvoihin noita mainitsemiani miehiä, vaimoja ja lapsia. Katsokaa Glasgowin työläisten kasvoja, kun ne tehtaistaan palaavat asuntoihinsa. Nuo kasvot eivät ole sivistyneitä: ne ovat monetkin eläimellisiä eikä inhimillisiä. Oi, te jotka ajattelette, että kauneus on vain ylellisyyttä, katsokaa sitä ihmiskuntaa, jonka kasvatatte, katsokaa, kuinka rumuus painaa leimansa kaupunkeihin, kun kauneus on niistä hävitetty. Teidän täytyy oppia ymmärtämään, miltä kauneus merkitsee. Se muovailee ruumista ja niin tekee myös

rumuus. Rumista ja inhottavista kaupungeistamme kasvaa ruma ihmiskunta. Ihmiskunnan arvon palauttaminen on kysymys elämästä ja kuolemasta eikä vain nautinnosta ja ylellisyydestä. Taiteilijoita tarvitaan kaupungeissamme työtä tekemään eikä vain taidekokoelmien seinii täyttämään, sillä ainoastaan harvat käyvät taidekokoelmissa. Ennenkuin itse kaupungit, joissa miehet, naiset ja lapset elävät, tulevat kauneiksi, niinkuin ne vanhassa Kreikassa olivat kauniita, puuttuu tulevalta sivistykseltä sivistyksen leima. Ja teosofia opettaa kunnioittamaan kauneutta, olkoon se luonnon kauneutta tai ihmisten taitavien sormien ja hienojen aivojen muodostamaa. Ja ennen kaikkea teosofia opettaa kunnioittamaan ihmisruumista. Ei millään kansalla ole oikeutta kasvat-
 taa sellaisia ruumiita, joita nähdään tehdaskaupunkiemme laitaosissa. On kyllä hyvä, että rikkaammissa, ylemmissä luokissa löytyy terveitä, vahvoja, kauniinnäköisiä miehiä ja naisia, mutta kaikkien pitäisi nauttia niitä ehtoja, jotka tällaista kauneutta luovat. Eikä taide tee tehtävänsä, jollei se kaikille tee selväksi, kuinka suuri voima piilee kauneudessa, ja kuinka se vaikuttaa kehittävästi sivistykseen. Taiteen pitäisi aina meille esittää ihannetta, sillä ihanne muodostaa todellisuuden. Taiteilijan pitäisi näyttää ihannetta ja työmiehen tehdä työnsä sen mukaan, ja ennenkuin työmies voi työtään kunnoittaa, ei ole toivoa, että taide menestyisi keskuudessamme. Taide ei ole oikeata taidetta, kun se vain maalaa jokapäiväisyyttä ja rumuutta. Toisinaan taidekokoelmien seinillä saattaa tavata taulun, joka esittää juustonpalan, keitettyjä krapuja, ostereita ja muutamia lintuja höyheniensä tähden joukossa.

Tuo ei ole taidetta. Taide on oleva kauneutta, ja tuollainen maalaus alentaa taidetta, olkoon se kuinka hyvin suoritettu. Olen kuullut jonkun huudahtavan: „Oi, kuinka kaunis tuo juusto on! Minä tahtoisin sitä leikata”. Juustoa saa leikata missä tahansa eikä tarvitse mennä n. k. taidekoelmaan sitä näkemään. Asettakaa nämä taulut muinaisten mestarien taulujen rinnalle ja katsokaa, mitä oikea taide on ja mikä on taiteen ivamukaelma. Teosofian tulisi saada taiteilija käsittämään kutsumuksensa ihanuuden, kykynsä jumalallisuuden. Hän voi nähdä mitä me emme voi nähdä ja kuulla mitä me emme voi kuulla. Antakoon hän meille mitä me emme itsestämme voi saavuttaa ja olkoon hän taas ihmisille kauneuden pappi. Silloin sivistyksemme kasvaa kauneutta, sekä inhimillistä että elotonta kauneutta kohti, ja kauneus pääsee oikealle paikalleen, niin kuin oli laita muinaisessa Kreikassa.

Ja mitä teosofia tekee yhteiskunnallisen elämän puolesta tulevassa sivistyksessä? Nykyään on yhteiskunta taistelukenttänä eikä järjestettynä kokonaisuutena, se on anarkia eikä elimistö. Minä tiedän, että usein luullaan muutoksia aikaansaattavan nälkäkuoleman uhalla ja vallankumouksen pelotuksella. Ei silliä tavalla teosofia katso ihmistä vaan se näkee hänessä kasvavani henkisen, jumalallisen luonnon. Te kenties pidätte minua haaveilijana, ja kuitenkin puhun totta, kun sanon, ettei kurjien nousemisella vaan parempiosaisten itseuhrauksella tulee tulevaisuuden yhteiskunta toteutumaan maan päällä. Minä tiedän, ettei tämä ole nykyisyyden mielipide. Minä tiedän, että kärsivien joukossa tämä ajatus synnyttäisi vain pilkkaa, mutta ne, jotka kärsivät kurjuutta,

eivät silti kelpaa luomaan viisasta ja onnellista yhteiskuntajärjestystä. Te voitte saada aikaan kapinan tai vallankumouksen siten että panette epätoivoiset ihmiset kärsimään nälkää, mutta vallankumouksen seurauksilla ei ole pysyväisyyttä. Te ette voi ottaa vaan te voitte antaa, ja henki elää antamisella ja tuntee uhrauksesta iloa. Luuletteko, että uhraus on tuskallista, synkkää, surullista? Minä sanon, ettei ole maan päällä suurempaa iloa kuin että alempi luonto uhrautuu korkeammalle ja korkeampi luonto antaa alemmalle vaatimatta mitään itselleen. Tällä tavalla on tuleva Yhteiskunnan Uudistuminen siten, että ne jotka itse tahtovat antaa ja tahtovat uhrata, niin tekevät, sillä se lahja, joka vaaditaan pakolla ja lain voimalla, annetaan aina vastenmielisesti. Ulkonaista pakotusta kohtaa aina ankara vastustus, muutta sisäinen pakotus on rakkauden pakotusta eikä kohtaa mitään vastustusta, se vuodattautuu ilolla. Ja siinä on tulevaisuus, siinä on tulevan sivistyksen perusta.

Minä sanoin alussa, että tuleva sivistys tulee rakentumaan uhrautumisen pohjalle, ja sanojeni takana oli tällainen ajatus. Minä huomaan, kuinka yläluokkalaisten, rikkaitten, maallisten, tavaroiden omistajien keskuudessa leviää jalon tyytymättömyyden henki, ei sentähden että he itseään ajattelisivat vaan köyhiä. Minä tapaan rikkaita ja ylhäisiä, jotka kysyvät: „Mitä me voisimme tehdä sen kurjuuden poistamiseksi, jota näemme ympärillämme?” He kärsivät myötätunnon eikä pakotuksen tähden ja heistä lähtee yhteiskunnan vapautus. Tämä näyttää ehkä vielä tänä päivänä kaukaiselta unelmalta, mutta ihminen kasvaa nopeammin kuin luulemmekaan. Ei ole mitään liian

jaloa, ei mitään liian kaunista, ei mitään liian jumalallista ihmisen saavutettavaksi, sillä ihminen kasvaa jumalankaltaiseksi, tapahtukoon se kuinka hitaasti, ja jumaluuden siemen, joka ihmisessä kätkeytyy, alkaa jo muutamissa sydämissä puhjeta kukkaan. Missä tahansa joku, joka ei itse kärsi, on onneton kärsivien tähden, missä ihminen, joka voisi nauttia ja huvitella, iloitsee saadessaan tehdä työtä kansansa auttamiseksi; missä tahansa ihmissydän, jolla on kaikki mitä rakkaus voi antaa, ei voi olla onnellinen vaani menehtyy rakkaudesta onnettomia kohtaan — siinä on tulevaisuuden lupaus. Sellaisia päitä ja sydämiä laskettiin ehkä yksitellen sata vuotta sitten, mutta vähän myöhemmin kymmenittäin; niitä alkaa nyt olla sadoittain ja olla sellaisissa piireissä, missä ei voi olla puhettakaan halusta pyrkiä parempaan asemaan. Niissä, jotka kasvavat henkiseen elämään, niissä, jotka eivät voi olla onnellisia, kun muut ovat onnettomia, niissä joiden aterioita katkerottaa köyhien nälkä, niissä, joille ylellisyyks on taakaksi muiden puutteen vuoksi — niissä te löydätte uuden sivistyksen rakentajat, sellaiset ihmiset, jotka uhrautuvat muiden onnen puolesta. Tätä tulevaisuutta me odotamme, tätä varten me työtä teemme, julistaen kaikkialla vanhaa sanaa, että „ilo elää antamisesta eikä ottamisesta”, toistaen vanhaa sanomaa „autuaampi on antaa kuin ottaa”. Ainoastaan siinä, missä löytyy uhrautuvaisuutta, siinä syntyy myöskin uskonto ja sivistys, joka voi kestää.

Kuudes alarotu.

Sekä Teosofisessa Seurassa että sen ulkopuolella on osotettu jonkun verran hyväntahtoista ivaa sille, mitä teosofit puhuvat roduista, alaroduista, pyöristä, kierroksista j. n. e. ja monet tuomitsevat nämä asiat tavattoman epäkäytännöllisiksi. Todellisuudessa ei ole niin asianlaita. Kun suuri opettajamme H. P. Blavatsky kirjotti meille Salaisen Oppinsa, tuon ihmeellisen esityksen maapallon rotujen muinaisesta kehityksestä, niin hän ei ainoastaan esittänyt meille historiaa muinaisuudesta vaan antoi myöskin avaimen tulevaisuuteen. Ja minä aion tässä koettaa näyttää, kuinka teosofille, joka tarkoin on tutkinut menneisyyden kehityksessä esiintyviä periaatteita, kuinka hänelle on mahdollista sovittaa näitä periaatteita tulevaisuuden! kehitykseen ja siten oppia, kuinka parhaiten on työskenneltävä sen jumalallisen suunnitelman mukaan, joka hitaasti toteutuu ihmiskunnassa. Teosofisten oppien hyöty on siinä, että ne tarjoovat tarkkapiirteisen järjestelmän, johon ihmiskunnan kehitys asteeltaan soveltuu ilman vaikeuksia ja ilman aukkoja.

Jos nyt ajattelemme suurempien ja pienempien kierrosten suhdetta toisiinsa, voimme käsittää, että juurirotujen suurempi järjestelmä ja alarotujen pienempi järjestelmä ja itse ihmisen kehitys — kaikki käy rinnakkaisia suuntia pitkin.

Jos yhden ymmärrämme, niin ymmärrämme kaikki. Minä ensin hieman puhun juurirotujen kehityksestä, muistuttaen, että sama kehitys toistuu kunkin juurirodun pienemmissä alaroduissa. Meidän ei tarvitse mennä kauas taaksepäin. On tarpeeksi tarkastaa sitä neljättä juurirotua, joka kävi meidän edellämme, ja verrata sitä omaan rotuumme. Neljäs juurirotu oli atlantilainen. Minä vain muistutan, että sen rodun keskuudesta nousi vuorostaan viides juurirotu. Uuden rodun valitseminen kuuluu erityiselle korkealle henkilölle, jonka ainoa nimi, meidän tietääksemme, on lainattu hindu-kielestä: Manu, Ihminen eli Ajattelija, ihanteellinen eli tyypillinen ihminen. Manu muodostelee mielessään Planetta-Logoksen Mes-tarikäsityksen mukaan suunnitelman siitä, millaiseksi ihminen on tuleva, ja tämän hän vähitellen toteuttaa luonnollisen kehityksen kulussa. Manu käyttää kehityksen lakeja tieteellisellä taidolla ja senvuoksi myös täydellisellä varmuudella. Samoin kuin tieteellinen eläintenjalostaja voi saada aikaan halutun eläinmuodon, samoin korkeammalla tasolla juurirodun Manu muodostelee samoja kehityksen periaatteita noudattaen sen rodun fyysillistä muotoa, jota hän tahtoo kehittää. Ja aina tuo perustyyppi muodostuu korkeampien tasojen aineeseen, ennenkuin se jäljennetään alempien tasojen aineeseen; ensin määrätään ajatus- ja tunne-ominaisuudet, ja vasta sitten tehdään fyysillinen ruumis, joka parhaiten näitä ilmentää. Manu valitsee tyypin niiden erikoisominaisuuksieni mukaan, jotka ovat kehitettävät ja jotka hänelle näkyvät siitä perussuunnitelmasta, mikä on itse ihmisen rakenteessa. Kun tarkkaatte omaa luontoanne, tapaatte siinä määrättyjä osas-

toja: fyysillisen ruumiin, astraaliruumiin, älyruumiin, ylemmän ajatusruumiin eli syyruumiin, ja sitten puhtaan, sääliväisen järjen ruumiin, buddhisen. Jos otamme nämä kolme perustyyppiä, tunteellisen, äyllisen ja buddhisen, niin kuuluvat nämä juuri käsittelymme alaan. Halu eli tunne oli neljännen juurirodun päätunnusmerkki. Ymmärrys oli silloin alempien tunteitten orja; tuolla rodulla oli liikkeelle panevana vaikuttimena himoluonnon kehittäminen. Mutta neljännen rodun alaroduissa piti myös kehittyä muut ominaisuudet, vaikka vain vähemmässä mitassa. Sitten aikaa myöden viides alarotu alkoi kehittää alemmaa ymmärrystä. Viidennestä alarodusta sen ajan Manu valitsi erityisiä perheitä, joita hän luuli voitavansa kehittää vaadittujen ominaisuuksien mukaan. Ensimmäinen valinta ei onnistunut, koska valitut osottautuivat liian itsepäisiksi ja kankeiksi muodostuakseen tulevaisuuden roduksi, mutta se yritys jätti jälkeensä maailman historiaan tuon mieltäkiinnittävän kansan, juutalaiset, joilla vielä tänä päivänä on luulo, että ovat „valittu kansa”. Toinen valinta onnistui ja siitä sai alkunsa tämä meidän viides juurirotumme. Mutta viidennen alarodun kehityksen kanssa kulki rinnan seuraavan juurirodun kehitys, ja senvuoksi olenkin viitannut muinaisuuteen. Kun neljännen juurirodun viides alarotu kehittyi, syntyi samalla viidennen juurirodun, suuren arjalaisen rodun alku, miljoona vuotta sitten.

Me voimme jättää neljännen rotumme alarotuineen, sillä olemme sitä tarkastaneet ainoastaan luodaksemme valoa nykyisyyteen. Viidennen rodun kehitys jatkui ja toinen alarotu toisensa jälkeen muodostui. Kaikkein varhaisin aset-

tui Pohjois-Intiaan ja vallotti vähitellen tuon suuren niemimaan: se oli ensimmäinen arjalainen alarotu. Sitten tuli toinen alarotu, joka vaelsi länteenpän, niinkuin muutkin myöhemmät alarodut; sitten tuli kolmas, iraanilainen, sitten neljäs, keltiläinen ja viides, teutonilainen. Näin kauaksi olemme tätä nykyä tulleet viidennen juurirotumme historiassa. Ottakaa huomioon, että nämä rodut ulottuvat toistensa yli kehittyessään. Ensimmäinen alaroduista on vielä mahtavana voimana Aasiassa ja osottaa merkkejä siitä, etteivät sen päivät vielä ole luetut. Vaikka intialaisilla on takanaan satojentuhansien vuosien sivistys, on niillä myöskin edessään mahtava tulevaisuus. Kaikkialla nykyisessä Intiassa näkyy merkkejä, osittain rohkaisevia, osittain pelottavia merkkejä siitä, että uutta elämää vuotaa sen kansan suoniin, merkkejä siitä, että syntyy uusi intialainen kansakunta. Toisesta alarodusta ei ole nykyään jällellä yhtään kansakuntaa. Välimeren rannikolla on sen sivistyksestä paljon jäännöksiä joita muinaistutkijat kaivavat esille, mutta niin vähän jälkeä se jätti historiaan, että suurinta osaa sen ihmeistä on pidetty legendoina ja taruina. Seuraava alarotu, suuri persialainen rotu, on kulu-maisillaan loppuun. Nykyisillä persialaisilla on hyvin vähän yhteistä muinaisten iraanilaisten kanssa. Iraanilaisten pääjälkeläiset ovat Intian niemimaalla n. k. parsilaiset, jotka kutistuvat ja vähitellen häviävät pois. Mutta kun tulemme neljänteen alarotuun, keltiläiseen, näemme, kuinka siinä vielä on suuria mahdollisuuksia. Se rotu loi muinaisen Kreikan sivistyksen, jossa hallitsi Kauneus ja Filosofia. Se myöskin loi Rooman valtakunnan, jolla oli niin merkittävä hallitus-

kyky. Tuo alarotu levisi yli Europan ja synnytti itsestään toisen kansan toisensa jälkeen; Irlannissa ja Skotlannissa se loi mahdollisuuksia, jotka eivät kaikki vieläkään ole puhjenneet kukkaan ja tulleet ilmi. Irlannissa on omituinen sekotus neljännen juurirodun jäännöksistä ja viidennen juurirodun neljännestä alarodusta; siellä on vielä hyvin paljon atlantilaista vaikutusta, ja monet Irlannin suojelusjumalista, vuori-jumalista, ovat vielä kiintyneet atlantilaiseen elämään ja ajatukseen ja vaikuttavat suuresti nuorempaan vaikka myöskin vanhaan keltiläiseen alarotuun. Tässäkin meillä on suuria uudestisyntymisen ja kasvun mahdollisuuksia, sillä neljäs alarotu ja kuudes alarotu ovat luonnostaan yhteensidottuja. Aivan niinkuin tunneluonto ulottuu ylöspäin ja saa aikaan myötätuntoista toimintaa henkisessä luonnossa, niin esiintyy sama asia maan päällä roduissa ja alaroduissa. Siksipä neljäs ja kuudes juurirotu, ja samoin neljäs ja kuudes alarotu, ovat läheisesti toisiinsa kiedotut. Irlanti ei ole syyttä ollut eristettynä, keltiläisten ja teutoonien ero ei ole ollut ilman tarkotustaan. Me voimme keltiläisessä väestössä tavata henkisen voiman mahdollisuuksia ja voimme mahdollisesti sieltäpäin odottaa mahtavaa voimanvuodatusta suureen kristillis-roomalaiseen kirkkojärjestelmään, joka nyt on ratkaisukohdalla, alentuuko se siihen suuntaan kuin paavin viimeiset käskykirjat viittaavat, tullen ajanhengen viholliseksi, vai nouseeko uudistuspuolue katolisessa kirkossa valtaan puhdistuen ja elähyttäen tuota vanhaa seurakuntaa ja tehden sen taas sellaiseksi kuin sen tulisi olla, pyhien seurakunnaksi, puhtaimman ja ylevimmän kristillisen ajattelun peruskuvaksi. Mahdollisesti

Irlanti tulee vielä auttamaan sitä suita puhdistusta, jonka toivon tapahtuvan katolisessa kirkossa, ja tekemään uudistuksen mahdolliseksi.¹⁾ Tämä kuuluu likeisesti kuudenteen juurirotuun ja sentähden osittain myös kuudenteen alarotuun.

Neljännän alarodun jälkeen tuli oma alarotumme, teutonilainen, ja me huomaamme, kuinka nopeasti tämä rotu toteuttaa muodollisen ja tieteellisen ajattelun kehitystä. Nyt se juuri aloittaa viimeistä voittoa, ilman vallottamista, ja nyt, jos olemme ottaneet menneisyydestä oppia, voimme nähdä seuraavan alarodun merkkejä. Alarodut ulottuvat toistensa yli ja limitysten ja sentähden toisen ollessa kukoistuksensa huipulla syntyy jo seuraava. Menkää taaksepäin neljännän alarodun huippukohtaan, jolloin Rooma oli mahtavimmillaan — silloin alkoi myös viides alarotu kehittyä ja gootit Germanian metsissä alkoivat Europassa esiintyä, vetäytyivät kokoon heimoiksi ja kasvoivat suuriksi kansoiksi. Hiljaisesti syntyi uusi alarotu, samaan aikaan kuin sen edeltäjä saavutti korkeimman huippunsa. Hitaasti se alkoi kehittää omia omituisuuksiaan ja voimiaan ja siitä päivästä asti teutonilainen alarotu on kasvanut vankemmaksi ja vanhemmaksi, valtavammaksi ja valtavammaksi. Vaikka se on vain pienenä vähemmistönä verrattuna maailman väestöön, hallitsee se maailmaa tieteellisen ajattelun voimalla ja leviää kaikkialle muodostuen suureksi aallonharjaksi.

Mutta kääntäkäämme silmämme häikäisevästä nykyisyydestä ja katsahtakaamme niihin hiljai-

¹⁾ Huomattava on, että irlantilaiset suurimmaksi osaksi ovat katolilaisia. Suom.

siin paikkoihin, missä tulevaisuus on syntymäisillään. Juuri sentähden että viides alarotu on niin vahva ja hallitseva, me katselemme yli maailman löytääksemme sen, seuraajan, joka hallitsisi maailmaa, ei muodollisen ajattelun väkivallalla vaan puhtaan ja sääliväisen järjen voimalla, me etsimme sitä rotua, joka tulee voittamaan ei pakolla vaan rakkaudella, ei vallotuksella vaan yhteistyöllä ja siten perustamaan valtakunnan, joka tulee kauan kestävään. Sillä tosi on se sana: „Ne jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat”, ja vain se valtakunta jää pysyväiseksi, joka raivaa tiensä rakkaudella ja siunauksella, joka on opettaja ja puolustaja eikä ainoastaan hallitsija.

Kuudes alarotu, tuleva rotu, kantaa sisällään kuudetta juurirotua ja kasvaa senvuoksi niin hitaasti. Kuudennen alarodun voitte kuitenkin huomata saapuvaksi, jos katselette ympärillenne. Se ei synny yhdessä paikassa eikä kuulu yhteen kansaan, sillä se on yksi ihmiskunnan perustyyppi, joka on syntynyt kaikkiyhdistävästä viisaudesta; kaikista kansoista ja kaikista kielistä se kokoo yhteen valittunsa muodostaakseen sen uuden ajatustyypin, joka on syntyvä. Ja mikä se tyyppi on oleva, sen voimme helposti aavistaa, kun ajattelemmme ihmisen buddhi-luonnon ominaisuuksia. Mitkä ne ominaisuudet ovat? Ensinnäkin yhteys, josta ulkonaisessa maailmassa johtuu yhteistyö. Kuudennen juurirodun toiminta on oikealta olemukseltaan monien yhdistäminen yhden ainoan tarkotusperän toteuttamiseksi eikä se, että yksi on hallitsija ja pakottaa muut tottelemaan tahtoaan. Tulevaisuuden työ ei tule olemaan: „Tee niin ja tee näin ja seuraa minua”

vaan „Kulkekaamme yhdessä päämäärää kohti, jonka kaikki käsitämme tavoiteltavaksi”. Jos te etsitte jotakuta, joka alkaa osottaa tämän kuudennen alarodun merkkejä, niin löydätte sellaisia niiden joukosta, jotka hallitsevat rakkaudella, myötätunnolla ja ymmärtämyksellä eikä käskevän tahdon vallalla. Tuon alarodun ominaisuudet löytyvät hajallaan siellä täällä nykyisen alarodun keskellä, joka vähitellen tulee väistymään sen tieltä. Te voitte nähdä kuudennen alarodun tulon niissä viidennen alarodun ihmisissä, joissa lempeys on voimain merkinä. Ken haluaa olla osallisena uuden rodun kehityksessä, hänen tarvitsee nyt kehittää voimaa työskentelemään muiden kanssa eikä muita vastaan ja siten yhtämittäisellä yhteisponnistuksella syrjäyttämään vihamielisyyden ja kilpailun henki. Tämä on se yhteenliittävä henki, jonka tapaamme kuudennen rodun edelläkävijöissä — niissä, jotka kykenevät yhdistämään erilaisia mielipiteitä ja erilaisia luonteita, niissä, jotka kykenevät kokoomaan ympärilleen mitä erilaisimpia aineksia ja yhdistämään ne kokonaisuudeksi, niissä, jotka kykenevät käyttämään monenlaisia kykyjä, antaen kullekin paikkansa ja liittäen kaikki yhteen lujaksi yhdistelmäksi. Tämä on yksi tunnusmerkki sille perustyypille, mistä vähitellen tulee kehittymään kuudes alarotu.

Hyvin silmiinpistävä ominaisuus tässä rodussa on sääli. Se hyve on verrattain harvinainen tarokkaassa, vahvasti yksilöistyneessä länsimaalaisessa. Sääli on se ominaisuus, joka heti tuntee liikutusta nähdessään heikkouden ja vastaa siihen kärsivällisyydellä, lempeydellä ja suojelevaisuudella. Te voitte huomata, kuinka usein tavallisten viidesrotulaisten keskuudessa heikkous on ärsyt-

tävä. Se ei herätä sääliä, vaan kärsimättömyyttä — kuvaava kyllä viidennelle alarodulle. Europpalainen on nopsa käsittämään jonkun tosiasian, mutta tulee kärsimättömäksi, kun joku näyttää henkisesti heikolta ja tylsältä eikä huomaa niitä eroavaisuuksia, jotka hänestä tuntuvat niin selviltä. Tyypillinen viidennen alarodun sivistys on sellainen, joka pitää heikkoutta anastuskenttänä. Se koettaa painaa heikon jalkainsa alle voidakseen itse kohota sen päälle eikä auta sitä itse kestämään.

Te sanotte: „On välttämätöntä tällaisessa kiihkeässä ajassa, että heikko joutuu alakynteen”. Minä en sano, ettei se olisi ollut välttämätöntä nykyajan vahvan yksilöisyyden kehittämiseksi. Tämä yksilöityminen on verraton tulos, jonka maksuksi ei ole liian suuri sen tuottama kärsimys. Ilman tätä vahvaa yksilöisyyttä ei olisi tullut lasketuksi perustus, jolle suuri yhteistoinnallinen sivistys voidaan rakentaa. Heikkouksia ei voi sovittaa yhteen ja sentähden oli tarpeellista luoda vahva ja kestävä yksilöisyys, jotta olisi jotakin yhteen sulatettavana vielä syntymättömässä tulevaisuudessa. On hyvin lyhytnäköinen käsitys ihmisluonnosta nähdä jonkun erityisen ominaisuuden kasvamisessa jotakin aivan sopimatonta, sillä ei ole mitään hylättävää ominaisuutta kehityksessä, joka kulkee täydellistä viisautta ja täydellistä rakkautta kohti. Viidennen alarodun kaikkein epämiellyttävin tuote on oleva yhtenä rakennuskivenä, jolle lasketaan kuudennen alarodun ja kuudennen juurirodun perustus. Vahvasta yksilöisyydestä voidaan rakentaa vahvoja hyveitä, mutta ei heikosta. Heikko, sentimentalinen myötätunto, joka esiintyy kehitty-

mättömissä ihmisissä, ei ole sääliä. Siinä ei ole mitään parantavaa voimaa eikä suojeluskykyä. Se ihminen, joka nähdessään kärsimyksien tai väärinteon tai fyysillisen tapaturman, saa hysterisen itkunpuuskan, ei ole kyllin vahva auttamaan, parantamaan ja suojelemaan. Ei ole taitava sairaanhoitaja, se, joka puhkee valituksiin nähdes-
sään potilaan olevan tuskissaan ja jättää hänet kärsimään, samalla kuin hän itse nauttii herk-
kien kyyneleittensä halvasta ylellisyydestä. Ainoastaan vahvoista luonteista tulee tosi myötätunto rakennetuksi. Se myötätunto, joka ei ole avuksi, on hyödytön, ja todellista apua annetaan ainoastaan silloin kun tieto johtaa tunnetta ja ymmärrys valmistaa lääkettä. Sentähden näistä vahvoista yksilöllisyyksistä, kun niiden silmä-
määrä on lakannut olemasta pienempi minä ja tullut suuremmaksi Itseksi — niistä tulee vähi-
tellen syntymään kuudes alarotu, jossa hallitsijana on puhdas järki. Kun te itsessänne tapaatte myötätunnon siemeniä ja tiedätte myötätunnon ole-
van tulevan alarodun tunnusmerkkinä, niin hoi-
delkaa näitä siemeniä niin hyvin kuin voitte. Mutta muistakaa, että niiden täytyy kasvaa pie-
nestä idusta vahvaksi voimaksi, joka nostaa ja vapahtaa, sillä myötätunto on Vapahtajan suuri tunnusmerkki. Vapahtaja ei ole koskaan heikko. Hänen voimastaan kasvaa hänen sääliinsä. Te voitte sen itsellenne todistaa. Jos teidän on oltava tekemisissä hyvin hidastajaisen ihmisen kanssa, olette kärsimätön. Miksi niin? Sentähden että olette heikko. Te ette ole niin vahva, että voisitte tehdä kysymyksen selväksi hitaalla ja itsetietoi-
sella ponnistuksella, ette ole kyllin vahva sietä-
mään tyhmyyttä ja heikkoutta.

Seuraava ominaisuus, jota tarvitsette, on yhteyden tunne, eikä teillä voi olla siltäkään, jollette ole vahvat. Ei ole mitään vaikeampaa maailmassa kuin tunkea läpi ihmisen heikkouksien ja huonon ominaisuuksien, jotka ovat pinnalla, ja nähdä hänen sisällään Jumalan kasvavan voiman. Mutta se on teidän tehtävä, jos tahdotte olla totisesti viisaita. Te näette ihmisissä ympärillänne paljon virheitä. Mutta näettekö myös kunkin virheen takana jumalallisen siemenen, joka on kehittyyvä hyveeksi? Onko teitä koskaan hämmästyttänyt plaatolainen aate, ettei ole mitään selvää erottavaa rajaa olemassa paheen ja hyveen välillä paitsi se määrä, mikä on kutakin? Kehittymätön hyve on pahe; liiallinen hyve on myös pahe. Kultainen keskitie kahden äärimmäisyyden välillä on hyve. Ottakaa tavallinen esimerkki — toisella puolella pelkuruus, toisella puolella uhkarohkeus. Rohkeus on keskitie niiden välillä. Niin alati on kohtuuttomuus pahe, olkoon se puute tai ylellisyys, ja ainoastaan täydellinen tasapaino niiden välillä on hyve. Jos tämän tahdotte itse käsittää ja panna käytäntöön, niin milloin lähimäisessänne näette virheen, katsokaa sen virheen läpi siihen hyveeseen, joka on tuleva, ja silloin nykyisyyden pahimmissa virheissä opitte näkemään tulevaisuuden lupauksen. Te pidätte jotakin henkilöä suvaitsemattomana. Hän taas pitää teitä hulluna, koskette voi nähdä samalla tavalla kuin hän. Tämä on taas omiansa herättämään teissä samanlaista suvaitsemattomuutta. Mutta jos näkisitte suvaitsemattomuuden takana kasvamassa olevan vaikka vielä kehittymättömän hyveen, totuuden rakkauden, jos näkisitte suvaitsemattomuuden takana kuinka hän haluaa löytää

oikean ja toimia sen mukaan, kuinka hän intohimoisesti vihaa kaikkea, mikä ei hänestä näytä oikealta, niin olisitte kärsivällisempi hänelle. Pian tulee hänessä hyveen kukka puhkeemaan ja näyttämään kauneutensa, joka kaiken aikaa piili sisällä. Te saatte kuulla moitetta tai panettelua. Te pidätte sitä inhottavana. Mutta se henkilö, joka noin tietämättömyydessään tekee, erehtyy ja tämän tulisi antaa aihetta sääliin eikä vihaan. Mitä julmemmaksi viha tekee ihmisen, sitä enemmän vaaditaan toiselta sitä sääliä, joka ymmärtäessään kaiken, voittaa kaiken; niin se ei edes voita, sillä voittaminen merkitsee eristystä vaan se käsittää yhteyden itsensä ja toisen välillä ja ottaa toisen heikkoudet omikseen.

Tämä kaikki tiedetään kyllä ja tunnustetaan periaatteellisesti. Miksi ei sitä noudateta? Teosofin, joka sen ymmärtää, ei missään tilaisuudessa pitäisi suuttua vaan aina olla sääliväinen. Tätä tarvitaan kuudennessa alarodussa. Kaiken tämän täytyy ruveta kasvamaan nyt jo ja itämään jokaisen sydämessä, joka tahtoo ottaa osaa tuon tulevan rodun perustamiseen. Kaikkein vaikeinta on kehittää yhteisyyden tunnetta tässä meidän rodussa, missä eristys on ollut suuruuden merkinä. Ykseyden ja säälin tunne on oleva sellainen voima, jota käytetään ainoastaan palvelukseen, ja silloin voiman määrää pidetään vastuunalaisuuden ja velvollisuuden mittana. Siitä luonteenne tulee määrätyn — oletteko kuudenteen alaroduun sovelias vai ei — siitä, onko teissä suuri velvollisuuden tunto ja välinpitämättömyys n. k. „oikeuksista”. Mainiosti on Mazzini sanonut, että „jokainen oikeus syntyy täytetyistä velvollisuudesta”. Tämä on ihmeesti totta. Velvollisuu-

den täyttämisestä kasvavat välttämättä oikeudet, ja silloin oikeus ei tule taistelulla vaan luonnon välttämättömyyden nojalla. Kun jokainen täyttää velvollisuutensa, niin jokainen nauttii oikeuksistaan ilman taistelua ja ilman vaatimusta. Meidän alarotumme merkki on oikeuksien vaatiminen. Mutta niillä, jotka tuntevat karman lain, ei ole mitään vaadittavaa, koska heillä on kaikki, mitä heidän omaansa on. Karma tuo sinulle kaiken, mihin sinulla on oikeus, ja jos sinulle tehdään n. k. vääryys, on se vain sinun entisen väärintekosi maksu. Te luulette, että ihmiset voivat teitä loukata. Silloin ette usko karman lakiin. Oma kätenne teitä lyö eikä kenenkään muun. Ei kukaan voi teitä loukata tai tehdä teille vääryyttä. Kaikki kärsimyksenne tulevat omasta menneisyydestänne. Muut ihmiset ovat vain nukkeja, jotka tulevat vaatimaan sen velan, joka teidän on maksettava. Jos todella uskoisitte tähän, silloin se henkilö, joka vaatii teiltä velan, olisi ystävänne, jonka ilolla ottaisitte vastaan, sillä karman velkaa ei vaadita kahdesti. Ei ole mitään erehdystä karman laskuissa. Mutta todellisessa elämässä tuskin kukaan teistä kokonaan tähän uskoo. Se usko, jonka tunnustatte itsellenne olevan, ei mitään merkitse. Te ette kuitenkaan todellisuudessa usko, ennenkuin elätte sen mukaan mitä sanotte uskovanne. Ja jos uskoisitte, niin tietäisitte, ettei mikään panettelu voi tehdä teille pahaa ja että Kristuksen sanat matkalla kärsimyspaikalle olivat ehdotonta totuutta: „Te ette voisi minulle mitään tehdä, jollei teille annettaisi ylhäältä”. Se on Kristuksen kärsimyksen salaisuus, he tuntevat lain, he elävät siinä ja tunnustavat sen. Tämä täydellinen usko lakiin

ja siitä johtuva velvollisuuden tunnustaminen — se on myöskin yksi tulevan rodun tunnusmerkki. Jokainen teistä, joka tämän toteuttaa elämässään, joka näennäisen vääryyden edessä on tyyni eikä vastusta vaan pitää sitä velkana, joka nyt on maksettu ja kuitattu, se mies tai nainen on sovelias tulevaan alaroduun ja siihen juurirotuun, joka on koottava alarodun keskuudesta. Kuudes juurirotu tulee näet otettavaksi siitä kuudennesta alarodusta, joka nyt on syntymäisillään, ja sen mukaan mitä ominaisuuksia luotte itseenne, tulee olemaan kelpoisuutenne kumpaankin.

Ja nyt katsokaamme toista puolta syntymäisillään olevasta alarodusta. Minä olen pannut enimmäen painoa ominaisuuksiin, koska ominaisuudet luovat muotoja, mutta on myöskin totta, että tuon alarodun ruumiit ovat erilaista laatua kuin nykyisten ihmisten ruumiit. Ne ovat paljon herkkätuntoisempia kaikille hienoille ainevärähtelyille ja hienommista osasista rakennettuja. Rinnan fyysillisen ruumiin kehityksen kanssa kulkee ehdottomasti sen suuremman ruumiin kehitys, joka seuraa sitä lähinnä, nimittäin astraaliruumiin vastaavine hermoineen. Huomatkaa nyt, kuinka neljännen ja viidennen juurirodun suurimpana fyysillisellä erotuksena on hermosto. Verratkaa kiinalaisen tai jaapanilaisen hermostoa arjalaisen ihmisen hermostoon, niin näette, mikä suunnaton kuilu erottaa nämä kaksi rotua. Neljännen rodun ihminen toipuu helposti sellaisesta kauheasta haavasta, joka olisi tappanut viidennen rodun ihmisen jo paljaasta hermotäräyksestä. Samoin tulee hermostoon nähden olemaan suurin erotus viidennen ja kuudennen juurirodun välillä ja erotus tulee näyttäytymään jo kuudennessa

alarodussa. Tässä on ratkaistavana yksi vaikeimpia fyysisiä problemeja, saada aikaan herkkätuntoinen, hieno, monipuolinen hermosto ja samalla ylläpitää täydellinen terveys. Hermoston saattaa ihminen helposti jännittää herkkätuntoiseksi, mutta se ei ole samaa kuin hermoston hienostaminen ja sen saattaminen alttiiksi vienoille ulkopuolisille värähdyksille terveyden säilyessä entisellään. Mutta jälkimäinenkin asia tulee mahdolliseksi työtä tekemällä. Kun harjotetaan järjestelmällistä mietiskelyä arvojen hienostamiseksi, voidaan vähitellen — jos ei mennä liiallisuuteen — saada aikaan erinomainen herkkätuntoisuus ja samalla täydellinen terveyden tasapaino. Älkää luulko, että te yhtäkkiä voitte viidennen rodun ruumiisiin saada kuudennen rodun ominaisuuksia, mutta niiden rajojen sisällä, joita viidennen rodun ruumiit asettavat, voitte vähä vähältä kehittää yhä suurempaa herkkätuntoisuutta, joka tulee tuntumaan astraaliruumiissa ja järjestämään ja kehittämään sitä samalla. Ja te huomaatte, jos tahdotte tarkastaa ihmisiä ympärillänne, että nykyään syntyy yhä enemmän lapsia, joissa näkyy tämä hieno herkkätuntoisuus ja sen mukana jalomielisyys, hellyys, laajanäköisyys, nopea ja tarkka älykkyys. Nämä ovat niitä lapsia, joista vähitellen kehittyy uuden rodun tyyppi. Kun ne tulevat lukuisiksi ja vuorostaan saavat lapsia, niin ne aikaa myöden valmistavat sellaista polvea, joka suorastaan kuuluu kuudenteen rotuun. Toisen rodun piirissä syntyy toinen rotu. Sentähden kaikki lasten vanhemmat teidän joukossanne tekevät oikein ja viisaasti, jos huolellisesti tutkivat niiden lasten luonnetta ja tyyppiä, jotka karma asettaa heidän käsiinsä

opetettaviksi. Jos niissä näette tulevan alarodun kykyjä, tuota suurempaa herkkätuntoisuutta, tuota taipumusta näkemään siinä, missä muut ovat sokeita, niin älkää sitä pakottako esille epäviisaalla ihailulla älkääkä myöskään tukahuttako sitä epäuskolla. Antakaa lasten kasvaa niin terveellisissä mutta myöskin niin hienostuneissa oloissa kuin mahdollista. Muistakaa, että korkeampien tunteiden kehittämisessä kauneus on päätekijänä ja että jollei kauneus pääse ilmenemään kodissa ja jokapäiväisessä elämässä, niin tulevan alarodun synty ja kasvu tulee ehkäistyksi. Teidän on taisteltava nykyaikaisen sivistyksen rumuutta vastaan. Teidän tulee käsittää, että kauneus kuuluu hyötyyn sen olennaisena osana, ja että vain kaikkein ahdasmielisin hyödynetsintä luulee, että kauneus voidaan jättää syrjään ja että rumuus jokapäiväisessä elämässä ei ole esteeksi. Nämä asiat ovat hyvin käytännöllistä laatua. Ne koskevat teidän arkielämäännne, teidän jokaisen kotianne ja teille lankeavia velvollisuuksia. Älkää mitenkään jättäkö teosofiaa ulkopuolelle kotielämäännne, Jos teosofia on oleva muodostelevana voimana siinä rodussa, joka tulee syntyämään, niin sen täytyy ilmetä teidän elämässänne, ajatuksissänne ja teoissänne. Teosofisen Seuran suuri etu on saada olla tulevan juurirodun siemenenä ja meidän jäsentemme joukossa pitäisi olla ainakin muutamia valmiina ottamaan osaa kuudennen alarodun rakentamiseen. Te ette kuuluisi meidän joukkoomme, jollei teissä olisi jotakin vetovoimaa tämän nopeamman kehityksen puoleen. Te ette varmaankaan Itunne niitä menneisyyden voimia, jotka ovat tuoneet teidät Seuraan. Muutamat tulevat Teosofiseen Seuraan ja eroavat siitä kohta

taas. Ne ovat sellaisia, jotka ensimmäisen kerran tulevat kosketukseen sen kanssa. Toiset tulevat Seuraan ja pysyvät siinä muutaman vuoden, mutta sitten jäävät pois. Ne ovat hieman pitemmällä asteella, ovat olleet mukana jo ennen ja tulevat palaamaan vastaisissa elämissä. Mutta on sellaisiakin, jotka kiintyvät Seuraan heti alusta eivätkä siitä enää irtaannu vaan pysyvät uskollisina sen ihanteille. Eivät mitkään persoonallisuu-
det heitä horjuuta, koska he kuuluvat teosofiaan enemmän kuin teosofia kuuluu heihin. Nämä ovat niitä, jotka ovat olleet mukana monta kertaa ennen ja jotka tulevat elämään ja kuolemaan tässä liikkeessä yhä uudestaan toisessa elämässä toisensa jälkeen. Henkilöit kuolevat, periaatteet elävät. Ihmiset kuolevat hyveineen ja paheineen, mutta Teosofinen Seura pysyy sukupolvesta sukupolveen. Hyvä on, jos mitkään myrskyt sisällänne tai ulkopuolellanne elivät saa teitä horjumaan. Suuri siunaus tulee teille, jos koettelemuksen päivänä ette kiellä Mestarianne, ja jos kärsimyksen hetkellä ette pakene syrjään.

Lähin tulevaisuus.

Viime kerralla puhuin kuudennesta alarodusta, ja tänä iltana liikkuu puheeni samoilla aloilla, vaikka nyt katselen asiaa eri näkökannalta, puheen enemmän Seuralle kuin suurelle maailmalle. Tässä luennossa tulen puhumaan siitä käsityksestä, joka vallitsi Teosofisen Seuran suhteen sen varhaisimpina vuosina ja joka sitten vähäsen syrjäytyi ja nyt taas yleisesti palaa muistoon. Nyt pitäisi Seuran kohota mahdollisuuksiensa huippuun ja tehdä sitä työtä, joka on sen edessä lähimmässä tulevaisuudessa. Jos ajatuksissanne palaatte niihin aikoihin, jolloin H. P. Blavatsky ensin asui Intiassa, niin muistatte, että hänen tapanaan usein oli puhua siitä erityisestä suhteesta, joka kahdella Mestarilla oli ensinnä Teosofiseen Seuraan, ja toiseksi siihen tulevaan sivistykseen, jonka edelläkävijänä T. S. on. H. P. B :n tapana oli näyttää hindulaisille ystävilleen Puraana-kirjojen lauseita, joissa sanottiin, että aikakauden lopulla tulisi kaksi kuningasta ja että heille annettaisiin seuraavan ajan hallitus. Nämä lauseet, jotka usein uusiutuivat, herättivät kuulijoissa kysymyksen: „Kutka ovat nuo kaksi kuningasta?” Ja silloin hän antoi viittauksen, että Puraana-kirjojen kaksi kuningasta olivat ne kaksi Mestaria, jotka ovat Teosofisen Seuran todelliset perustajat. Tämä pani älykkäimpien tutkijoiden

päät toimimaan. He alkoivat pian etsiä, mitkä näiden kuninkaitten nimet olisivat. Yksi näistä tutkijoista löysi nimet, kirjotti niistä artikkelin, joka julaistiin H. P. Blavatskyn suostumuksella ja jossa mainittiin kuninkaitten nimet: Moru ja Deevaapi. Nämä nimet esiintyvät Puraana-kirjoissa hindulaisten menneestä historiasta puhuttaessa. Toinen niistä, Moru, kuuluu aurinkodynastiaan ja polveutuu suorastaan Raamasta, eräästä Avataarasta. Hän eli ennen Shrii Krishnaa ja oli suuri kuningas, jonka kerrotaan luopuneen kruunustaan ja vetäytyneen Shamballaan odottamaan, kunnes hänet kutsuttaisiin ihmiskuntaa johtamaan. Toinen, jonka nimeksi sanottiin Deevaapi, oli kuuluisan kuu-dynastian kuninkaan vanhempi veli, johon dynastiaan seuraava Avataara kuului. Hän oli Bhiisman isän vanhempi veli ja hänkin samaten luopui oikeudestaan kruunuun ja vetäytyi samaan paikkaan, ja hänestäkin mainitaan, että hän odottaa tulevaa aikaa. H. P. Blavatsky oli hyvin iloinen tutkijoiden terävyydestä, ja sanoi ulkopiirteitten olevan oikein, ja kirjoitus julaistiin. H. P. Blavatsky usein viittasi näiden kahden Mestarin asemaan, jotka olivat vastuunalaiset Teosofisen Seuran perustamisesta. Koska viime aikoina on vastustettu sitä käsitystä, että Mestarit ovat Seuran perustaneet, niin voin sanoa, että olen itse nähnyt tämän tosiasian Mestari „M:n” kirjeessä. Olen lukenut kirjeen, jossa hän sanoo, että hän ja hänen vihitty kumppaninsa, „K. H.”, ovat ottaneet päälleen vastuunalaisuuden maailman uudesta henkisestä liikkeestä. Hän sanoo, että oli veljeskunnassa vähän epäilyksiä, oliko viisasta alottaa liikettä tähän aikaan ja että heidän sallit-

tiin ottaa tämä askel ainoastaan sillä ehdolla, että he perustaisivat Seuran ja työskentelisivät siinä muiden kautta, joita he ohjaisivat ja johdattaisivat. Sitten hän jatkaa sanomalla, että hän valitsi oman opetuslapsensa, H. P. Blavatskyn, ja että hän lähetti tämän Amerikkaan noutamaan toisen opetuslapsen, H. S. Olcottin, ja nämä olivat sitten Seuran ulkonaiset perustajat. Sentähden minulla ja monella muulla, jotka uskomme nämä kirjeet oikeiksi, ei ole mitään epäilystä tämän Seuran alkuperästä.

Kun lähemme tästä edellytyksestä, löydämme H. P. Blavatskyn sanoneen jotakin Seuran luonteesta ja jotakin muuta itse Mestareista. Molemmat nämä asiat ovat meille hyvin tärkeät ajattellessamme lähintä tulevaisuutta. Ensimmäinen näistä asioista tuli ilmi viittauksista, joita kehittyneemmät oppilaat saattoivat ymmärtää — että nim. Seuran sisäinen tarkoitus oli valmistaa maailmaa uuden rodun tuloa varten ja olla itse tämän rodun ytimenä, ja että toinen Opettajista tulisi olemaan sen rodun Manu ja toinen sen Boodhisattva. Näitä tosiseikkoja ei julaistu sillä ajalla, vaan ne kulkivat toisesta toiseen silloisten kehittyneempien oppilaiden kesken. Vaikka minä tulin Seuraan v. 1889, en saanut tietää tästä erityisesti seikasta ennenkuin v. 1895. Coulombien rettelöiden jälkeen Seura joksikin ajaksi poikkesi salatieteelliseltä polulta, jonne H. P. Blavatsky oli sen johtanut, ja nämä aatteet joutuivat pois näkyvistä ja unohtuivat muutamien harvojen piirin ulkopuolella. V. 1895 minä itse sain niistä kuulla omalta Mestariltani ja sittemmin ne ovat kulkeneet Teosofisen Seuran vanhemmille jäsenille.

Viivähtäkäämme hetkisen Manua ja Boodhisattvaa koskevissa väitteissä. Jokaisella juurirodulla on johtajanaan suuri Vihitty, paljon suurempi kuin ne, joita me kutsumme Mestareiksi. Tämä virka on Mahtavan olennon hallussa, jonka nimi „Manu” merkitsee „ihmistä”, „ajattelijaa”. Tämä nimi on merkillisen sopiva, koska jokainen niistä Manuista, jotka ovat juurirotunsa etunässä, on sen rodun tyyppinä, jota hän hallitsee. Seitsemän perustyyppiä kuuluu Planetta-Logoksen suunnitelmaan ja tämä suunnitelma toteutetaan osa osalta rotujen Manujen työn kautta. Manun itsensä asiaksi jää määrätä, mitenkä hän toimittaa työnsä. Hän ottaa päällensä edesvastuun valitsemastaan menetelmästä. Kun tulee aika ruveta suunnittelemaan uutta rotua, niin tuleva Manu ryhtyy virkaansa, aina yhteydessä sen suuren vertaisensa ja veljensä kanssa, jota kutsutaan Boodhisattvaksi. Viidennen rodun Manu, niinkuin tiedätte, kokosi kansansa neljännen juurirodun viidennestä alarodusta, lähetti sanansaattajia kutsumaan niitä kokoon, muovaili niitä polvi polvelta ja viimein kehitti niistä tarvittavan fyysillisen tyyppin. Manun työ on näet kaksinainen: valita sellaisia, jotka tajunnassaan osottavat siemeniä uuteen asteeseen, mistä tulee kehittymään vastainen rotu; sitten valittuaan heidät ja elähytettyään sitä siementä, joka on heidän sisällään, tulee hänen ryhtyä muovaamaan tarvittavia ruumiita.

Tuona kaukaisena aikana nyt siis viidennen juurirodun Manu valitsi aineksia viidennestä alarodusta eikä hän suinkaan silloin valinnut sellaisia, jotka olivat oman aikansa esikuvia. Muistakaa, että neljäs alarotu, niinkuin yleensä koko

neljäs juurirotu, ilmaisi hyvin voimakkaita intohimoja, tunteita ja niitä psyykkillisiä taipumuksia, jotka heihin painoivat leimansa. Neljäs alarotu, toltekkilainen, perusti sen suuren valtakunnan, jonka pääkaupunkina oli Kultaisten Porttien kaupunki. Sen valtakunnan sotajoukot levisivät yli koko tunnetun maailman, voittaen kaikkialla, ja siinä alarodussa oli psyykkillisillä ominaisuuksilla luonnollisesti suuri osa näyteltävään. Te muistatte, että tuon suuren tunteellisen ja intohimoisen kehityksen varhemmilla asteilla psyykkilliset taipumukset kehittyivät pitkälle ennen alemmaa ymmärrystä. Tämä kehitys kuului astraliruumiiseen kokonaisuudessaan eikä vaikuttanut astralisten „tshakrojen” vaan sellaisten keskusten kautta, jotka ovat yhteydessä fyysillisten aistiemme kanssa. Neljäs alarotu vei tämän kaiken korkeimpaan huippuunsa. Lapset kouluissa erotettiin toisistaan ja niiden elämänura määrättiin selvänäköisyyden avulla; kaikissa valtiollisissa ja yhteiskunnallisissa y. m. asioissa kysyttiin selvänäkijäin neuvoa, jotta he psyykkillisiä kykyjään käyttämällä antaisivat parhaita tietoa, mitä siihen aikaan löytyi.

Mutta viidennen alarodun merkinä oli psyykkillisen kyvyn vähentyminen ja ymmärrysidun puhkeaminen, sillä nämä asiat kuuluivat yhteen. Kun nyt viides alarotu alkoi kehittyä, niin silloisen valtarodun jäsenet katsoivat halveksien tähän uuteen rotuun kuuluvia ihmisiä. Nuo ihmiset näyttivät olevan alempia, he eivät voineet käyttää niitä voimia, jotka olivat nostaneet heidän edeltäjänsä sivistyksen etunenään ja tehneet tämän maailman ja astraalimaailman melkein yhdeksi. Niitä lapsia, joilla syntyessään oli hyvin

vähän psyykillisiä voimia, ja niitä täysikasvaneita, joissa oli näitä kykyjä vielä vähemmän, niitä ei suinkaan pidetty lupaavina tulevaisuuteen nähden. Mutta juuri näistä Manu valitsi aineksensa, koska niissä oli se ymmärryksen siemen, mikä erityisesti tarvittiin tulevan rodun ominaisuudeksi. Mitä siitä, vaikka se oli vain siemen ja vaikka nuo ihmiset olivat paljon vähempiarvoiset kuin muut ihmiset siinä mahtavassa sivistyksessä, jossa he esiintyivät. Hän katseli tulevaisuuteen, mutta atlantilaiset itse eivät olisi valinneet näitä, jos olisi heiltä kysytty neuvoa asiassa. Vaan suuret eivät useinkaan kysy vähempien neuvoa, jotka ovat niin varmoja arvostelunsa oikeudesta. Mestareilla on se paha tapa, että kulkevat omia teitään, ja niinkuin Mestari „M.” kerran sanoi, kun jotkut arvelivat, ettei hän soveltunut heidän Mestari-ihanteeseensa: „Mestarin mittapuua ei ole talletettuna Simlassa¹⁾.” Tämä lause on hyvä muistaa. Niinpä myös opetuslapsen mittapuuta ei säilytetä Lontoossa tai Chicagossa vaan aivan eri osassa maailmaa, ja sen mitan mukaan ne, jotka jotakin tietävät, koettavat mukautua. Niinpä atlantilaisen ajan viisaat olisivat pitäneet Manun valintaa hyvin huonona. Kuitenkin hän vei pois väkensä ja rakensi niistä suuren rodun. Tämä on hyvin opettavaista, jos koetamme käsittää Manun nykyistä valintaa menneisyyden valossa lakien vertailun eli analogian avulla. Voimme nähdä, että jos kuudennen alarodun — josta myöhemmin tulee syntymään kuudes juurirotu — jos sen siemenet ovat valittavat niistä aineksista, joita viides alarotu tarjoaa, niin Manun

¹⁾ Missä arvostelijat olivat. Suom.

valinta ei varmaankaan ole sellainen kuin sama alarotu itse odottaisi. Viides-rotulaisten tehtävä on viedä päähänsä asti muodollinen, tieteellinen ymmärrys, joka on heidän rotunsa kunnia. Teosofit kysyvät joskus: „Mikseivät suuret tiedemiehet tule Teosofiseen Seuraan?” Yksinkertaisesti sentähden että heillä on oma tehtävänsä ja heidän työnsä tällä hetkellä ei ole tulevan sivistyksen rakentaminen vaan nykyisen vieminen huippuunsa asti. Tulevaisuudessa, kun he ovat johdaneet tämän sivistyksen korkeimmilleen, silloin tulee aika näille neroille syntyä uudestaan toiseen rotuun ja alkaa rakentamaan sille erinomaiselle älykkyyden perustukselle, jonka he nyt ovat laskeneet. Suuret Mestarit ajattelevat maailman työtä, ja tiedemiehiä tarvitsee maailma nykyään viemään tätä sivistystä huippuunsa. Kuinka epäviisasta olisi ottaa heidät pois siitä työstä, jota ei kukaan muu voi tehdä, ja panna heidät toiseen työhön, jonka he suorittaisivat huonosti, koska he eivät ole kääntäneet tarmoansa niihin erikoisiin kykyihin, joita sitä varten tarvittaisiin. Sentähden viidennen rodun Manun viisaan suunnitelman mukaan viidennen eli teutonilaisen alarodun parhaita käytetään viemään ymmärrys-sivistystä korkeimpaan tieteellisyyden loistoon. Mutta samalla on hänen velvollisuutensa auttaa toisen tyyppin rakentamista ja siten työskennellä seuraajansa, kuudennen juurirodun Manun kanssa. Muistakaa, että yhden juurirodun kaikkien alarotujen Manu on sama, siis nykyisen juurirodun Manu on myös kuudennen alarodun Manu. Hän on koko juurirodun Manu, ja kun tulee aika uuden rodun alkamiseen, silloin hallitsevan rodun Manu työskentelee sen tulevan ro-

dun Manun kanssa. Sentähden hän, joka on oleva kuudennen juurirodun Manu, Mestari „M” on jo alottanut työnsä. Hän aloitti sen vähäpätöisellä ja maailman mielestä merkityksettömällä tavalla, kun hän kaiutti veljeyden säveltä ja veti yhteen seuraan ne, joiden sydämet vastasivat siihen säveleeseen. Ja miksikä niin? Sentähden että se korkeampi tunne, joka kuuntelee yleisen veljeyden julistusta, joka ikävöi rakkautta kaikkia kohtaan, katsomatta rotuun, sukupuoleen, yhteiskuntaluokkaan, väriin tai uskontoon — se on tunne, joka on ihmisen buddhi-prinsipin sienien. Tämä prinssi on yhdistävä, se vetää yhteen eristetyt, se yhdistää eri yksilöisyydet kokonaisuudeksi ja saattaa heidät käsittämään sen henkisen yhteyden, joka varjostaa kaikkia ja on kaikkien perustuksensa. Sentähden yleinen veljeys on ainoa, mikä on sitovana Teosofisen Seuran jäsenille. Ei mikään muu. Teosofiset opit karmasta, jälleensyntymisestä tai Mestarien olemassaolosta eivät ole sitovia kenenkään jäsenen ajatukselle tai omalletunnolle. Tämä on tärkeä kohta. Se ei johdu ainoastaan siitä, että totuuden paremmin näkee kahleeton järki kuin uskonopin sitoma järki, vaikka sekin on tärkeätä, vaan se johtuu siitä, että se aines, josta tuleva rotu on muodostettava, on oleva sellainen aines, joka tunnustaa yleisen veljeyden välttämättömyyden ja kauneuden, eikä mitään muuta tällä hetkellä kaivata, kunhan tämä tunnustetaan. Sentähden tämä on ainoa sitova periaate. Tästä johtuu myös se, että on yritetty tehdä sitä ahtaammaksi, ja tähän ovat yllyttäneet ne pimeät voimat, jotka eivät soisi, että Seura kasvaisi ja menestyisi tuhansina tulevina vuosina; tästä johtuu, että on yri-

tetty panna pieniä rajoituksia sinne ja pieniä esteitä tänne, arvosteltaessa hetken kannalta eikä tulevaisuuden kannalta. Mutta nyt näette, mitä merkitsee, että tämä ainut asia on meidän yhdysiteenämme. Vartavasten Manu teki veljeyden pohjaääneksi, vetämään puoleensa niitä, jotka tahtoisivat vastata: „Niin, juuri sitä aatetta varten minä tahdon Seuraan yhtyä ja sitä auttaa.”

Täten alkoi siis syntyä kuudennen juurirodun siemen. Mutta se ei ole läheisin tulevaisuus, vaikka sekin on alkamaisillaan. Kuudes alarotu on läheisin tulevaisuus. Se on vielä viidennen Manuin valtapiirissä, mutta työskentelee myös kuudennen Manun kanssa, jotta ne, jotka näyttävät olevansa sopivia aineksia tulevaan rotuun, saisivat edeltäpäin harjotella tuon rodun hyveitä. Sentähden H. P. Blavatsky pani niin painoa Teosofisen Seuran sisäiseen työskentelyyn ja sentähden on välttämätöntä — koska aika niin nopeasti kuluu — saattaa julkiseksi mitä on enemmin pidetty hieman salassa Seuran sisäisen tarkotusperän suhteen. Tämä todellinen tarkotusperä on kaiken aikaa hallinnut Seuraa sisästäpäin, vaikei sitä ole ulkoapäin tunnettu.

Katsokaamme, kuinka on otettava huomioon lähimmän tulevaisuuden oireita ja niitä valmistettava. Ensiksikin on meidän ymmärrettävä ne sanat, joita kauan sitten lausuttiin tulevan Boodhisattvan inspiratsioonista, että Teosofinen Seura on oleva „ihmiskunnan tulevan uskonnon kulmakivenä”. Jokaisella alarodulla on ikäänkuin oma erityinen uskontonsa. Viidennen alarodun uskonto on kristinusko. Mikä on näinollen ihmiskunnan tuleva uskonto? Se eroaa kaikesta edelläkänneestä. Se ei enää ole poissulkeva ja erik-

seen eristyyvä laho vaan se tunnustus, että jokaisessa uskonossa löytyvät samat totuudet, että on ainoastaan yksi totinen uskonto, Jumalallinen Viisauts, ja että jokainen erityinen uskonto on tosi siinä määrässä kuin siihen sisältyvät Jumalallisen Viisauden pääopit. Tämä ylin uskonto on Jumalan Tuntemisen uskonto ja kaikki muu on vain tämän apuna. Mikäli joku erityinen uskonto panee seuraajiensa saataviin keinot tähän ylimpään tietoon pääsemiseksi, sikäli se uskonto ansaitsee paikkansa. Ja kun tätä korkeinta uskonnon mittapuuta ei seurata — kun dogmit ja seremoniat ja muut menot tulevat tärkeämmiksi kuin tämä sisäinen totuus, että yksilön on saatava itselleen tietoa Korkeimmasta — silloin uskonto tulee yhä ahtaammaksi, yhä heikommaksi, yhä epähenkimmäksi, kunnes tulee aika, jolloin joko uskonnon täytyy kuolla tai uuden vuodatuksen täytyy tapahtua, jotta se palaisi takaisin tehtävänsä, olemaan tiehyenä Jumalan tuntemiselle. Ja kun meidän ajallamme tuli uusi henkinen sysäys, ei sen tehtävänsä ollut perustaa uutta uskontoa vaan elähyttää suuria olemassaolevia uskontoja ja saattaa niitä käsittämään perustuksensa; niitä elähytettiin, jotta autettaisiin niitä nousemaan ja tulkitsemaan Opejaan henkimmäällä ja mystillisemmällä tavalla. Kun se oli tehty, sulatettiin ne yhdeksi uskontojen veljeydeksi, jotta kaikki tunnustaisivat juurekseen Jumalallisen Viisauden. Tämä oli Teosofisen Seuran ensimmäinen työ. Sitä tehtiin yli koko maapallon. Katsokaa, kuinka Intiassa hindulaisuus elähytettiin, Ceylonissa buddhalaisuus. Kysykää tavalliselta lähetyssaarnaajalta, joka saapuu Englantiin ja joka ei ole kovin laajanäköinen, ja hän kertoo,

että kristinuskon suurin vastustaja idässä on Teosofinen Seura. Jos sitten otatte hänet kovalle ja kysytte: „Ovatko teosofit sitten teille vihamielisiä?” niin hän sanoo: „Ei, mutta ne vahvistavat muita uskontoja ja estävät meitä siten kääntymästä ihmisiä”. Tämä on totta. Meidän tehtävämme ei ole kääntymään ihmisiä toisesta uskonnosta toiseen vaan koettaa saattaa jokaista käsittämään oman uskontonsa ihanuuden. Luonnollisesti Intiassa — lukuunottamatta Travancorea, jossa on ollut roomalais-katolinen siirtola kirkon varhaisemmista vuosisadoista asti — on kristinuskon vieras uskonto, joka kasvaa ainoastaan loukkaamalla maan vanhempia uskontoja. Luonnollisesti siis lähetyssaarnaajat pitävät Teosofista Seuraa vastustajanaan, koska se on ollut suurena tekijänä hindulaisuuden, buddhalaisuuden ja zoroasterilaisuuden henkiin herättämisessä ja alkaa olla muhamettilaisuuden herättäjänä.

Kun tämän huomaatte ja sitten tulette länsimaihin ja näette, kuinka sama Seura laajentaa kristillisen kirkon näköpiiriä, kuinka mystillinen kristillisyys leviää kaikkialle tavalla, mikä olisi tuntunut uskottomalta kolmisen vuotta takaperin, niin käsitätte, että Seura on melkein loppuun saattanut tämän osan työstään. Katsokaa, kuinka ahdasmielinen oli kristinuskon tuonnoin, ja katsokaa kuinka nyt roomalaiskatolisessa kirkossa uusi henki on levinnyt niin laajalle, että paavi on pakotettu sinkauttamaan salamoitaan sitä vastaan, ja siinä „uudenaikaisuudessa” (modernism), jonka hän tuomitsee, on teosofia mainittu yhtenä muotona. Minä en tarkoita, ettei meidän pitäisi jatkaa henkisempien aatteiden leviämistä yltymäri vaan tarkoitan, että tätä työtä

jo on tehty niin tehokkaasti, että se melkein siirtyy meidän käsistämme itse uskovaisille. Pa-pisto saarnaa jo niin paljon teosofiaa, että tuskin on meidän tarpeellista niin paljon jatkaa saman osan näyttelemistä. Teosofinen oppi, että Kristus syntyy ihmisessä ja kasvaa jumalalliseen miehuuteen — kuinka tavallinen oppi se nyt jo on länsimaisessa kirkossa.¹⁾ Jälleensyntymisen tosiasia saa myöskin yhä enemmän tunnustusta — sille ei enää naureta vaan siitä keskustellaan vakavasti ja se kuuluu jo kristillisen maailman syvimpään ajatteluun. Senpätähden vaikka meidän vielä täytyykin jatkaa tätä työmme osaa, on muitakin työaloja, joihin meidän olisi ryhdyttävä. Tuon tulevaisuuden uskonnon tulee sulkea kaikki maailmanuskonnot lahkoina itseensä ja antaa niiden jatkaa tulevaisuudessa mutta tunnustaen itsensä veljeskunnaksi. Sellainen tulee olemaan vallitseva uskonnollinen ajattelu suuressa kuudennessa juurirodussa ja kuudennessa alarodussa me tulemme näkemään sen kaikkialle leviävän. Kuinka suuri tulee olemaan voitto! Sillä siitä hetkestä kuin käsitetään, että kaikki uskonnot ovat oksia samasta rungosta, voi jokainen uskonto jakaa muille sitä erikoisomaisuuttaan, joka on ollut sen velvollisuutena kehittää maailmassa. Ja meidän päivinäimme, kun kristitty menee Intiaan, ei hänen pitäisi koettaa kääntää hindulaista, mikä ei kuitenkaan onnistu, vaan hänen pitäisi jakaa tälle kristinuskon suurta

¹⁾ Valitettavasti tämä koskee vain sivistyneempiä maita. Suomessa tällaisia mielipiteitä tuskin vielä on julkisesti lausuttu kirkon miesten puolelta. Täällä kirkko vielä uinuu. Suom.

erikoisomaisuutta, uhrautumisen henkeä — että vahvat heikompia auttaisivat — joka on kristillisyyden perussävel. Se on ristin oppi; risti on uhrautumisen vertauskuva, että meidän pitää alentua alhaisten tasalle niitä auttaaksemme ja johtaksemme heitä ylös itsemme rinnalle. Tämä on kristinuskon jaloin ajatus ja sitä kuvaa mystillinen Kristus. Tämän totuuden voisitte antaa hindulaisille, sillä se ei tule esille niin voimakkaasti heidän suuressa uskonnossaan. He taas tarjoovat teille vuorostaan opin Jumalan kaikkiallaolosta.¹⁾ Kaksi asiaa, kirjottaa t:ri Miller, on hindulaisuus tuonut maailmaan: Jumalan kaikkiallaolon ja ihmisten yhteisyyden. Kun uskonnot keskenään vaihtavat parhaansa eivätkä etsi toistensa heikkouksia, niin muodostaiskse tulevaisuuden uskonto. Meidän työmme tulevaisuudessa on jatkaa, mitä niin hyvin olemme alkaneet ja levittää tätä vapaamielistä, vakavaa, uskonnollista ihannetta kaikkiin uskontoihin, hävittämättä yhtään mutta kaikkia läpäisten.

Senjälkeen on meidän tarkastettava, mitä on tehtävä seuraavan sukupolven kasvattamiseksi, sillä on hyvin tärkeätä, että teosofinen kasvatusihanne leviää länsimaihin ja varsinkin Englantiin. Nykyään on uskonnonopetus vaarassa, ja kuinka suuri tämä vaara on, voidaan huomata siitä, että Siveellisen Kasvatuksen Kongressi viime vuonna kokoontui Lontooseen koettaakseen löytää siveellisen perustan, johon kasvatus nojautuisi ilman uskonnon pyhitystä — toivoton teh-

¹⁾ „Immanenssi”, se tunto, että Jumala on kaikissa olennoissa, että ei ole mitään Jumalan ulkopuolella.

tävä, mutta ajan merkki. Intiassa on meillä ollut kouluopetus ilman uskontoa. Hallituksen kouluissa ei ole ollut uskonnonopetusta. Hallitus ei voinut toisin tehdä, koska maassa oli niin erilaisia uskontoja ja se oli sitoutunut olemaan auttamatta yhtäkään niistä muitten kustannuksella. Siveelliset seuraukset ovat olleet huonot. Tämä järjestelmä on kasvattanut itsekkäisyyttä, välinpitämättömyyttä isänmaan onnesta, yhteystunteen puutetta. Se on luonut ihmispolven, jolla on länsimailta saatu pintapuolisuus, mutta ei länsimaiden sisäinen voima ja kyvykkyys. Ne levottomuudet, joita nykyään on Intiassa, ovat suureksi osaksi seurauksia tästä epäuskonnollisesta kasvattuksesta, joka on tehnyt sadat Intian parhaimmista lapsista epäilijöiksi. Ainoastaan Teosofisen Seuran leviäminen ympäri Intian on pannut tälle turmiolle estettä. Me olemme kääntäneet takaisin uskonottomuuden laineen, sillä seurauksella että Intian hallitus tätä nykyä pitää Teosofista Seuraa parhaimpana tekijänä Intian nuorison kasvattamiseksi niin vapauteen kuin järjestykseen. He käsittävät, että me olemme koskelleet heikkoa kohtaa hallituksen järjestelmässä ja että meidän menettelymme — kun lapsille annetaan vanhempainsa uskonto — on todella parhain keino Intian uskonnollisen kysymyksen ratkaisemiseksi.

Täällä Englannissa taas on pulmana, kuinka on kouluopetuksessa uskonto säilytettävä, vaikka dogmatismi poistetaan, kuinka on löydettävä yhteinen perustus, yhteiset periaatteet, joita kaikki kristityt hyväksyvät, jättäen myöhempään elinikään kaikki erityiset lahkolaisaatteet, joita nuoret miehet ja naiset sittemmin saavat oppia, jos

tahtovat. Tässä tehtävässä Teosofinen Seura voi olla suureksi avuksi lähimmässä tulevaisuudessa, siten että se vahvistaa kaikkia vaikutuksia, jotka pyrkivät ylläpitämään uskontoa kasvatukseen kuuluvana mutta auttaa lieventämään katkeraa lahkolaisuutta ja kehottaa eri uskonkuntia muistamaan, että ovat kristittyjä enemmän kuin sen tai sen uskonmuodon tunnustajia. Jos tässä onnistumme, voimme tehdä suuren palveluksen nuorison kasvatukselle.

Muillakin aloilla meidän pitää, mikäli voimme, koettaa saada yleisöä enemmän ottamaan vastaan uusia aatteita, vähäsen hellittämään ylpeydestään ja oppimaan nöyryyttä. Jollemme ole aivan varmat siitä, että olemme ihmiskehityksen huipussa ja ettei mitään meitä korkeampaa voi syntyä, niin on meidän viisainta tunnustaa, että seuraava ihmistyyppi on oleva erilainen kuin nykyinen ja alussa hyvin outo ja kummallinen. Te muistatette, kuinka J. S. Mill puhuessaan vapaudesta pani erinomaista painoa omintakeisuudelle ja valitti, että nykyaikaiset kasvatusten menetelmät pyrkivät saattamaan kaikki ihmiset samalle asteelle ja poistamaan liiallisuudet ja itsenäiset taipumukset. Aina kun tyypit eivät luontonsa mukaan saa olla erilaisia, tulee seisahdus. Ja kuitenkin jokainen meistä niin suuresti rakastaa omaa erikoista ajatussuuntaansa, että pidämme miltei loukkauksena, jos joku alottaa uuden suunnan, jota emme voi pitää oman ajatussuuntamme mukaisena. Tätä täytyy meidän koettaa korjata, ensin itsessämme ja sitten suuressa yleisössä, varsinkin sen suuren Opettajan vuoksi, josta olen puhunut. Kun hän, kuudennen juurirodun perustyyppi tulee, täytyy hänen olla aivan erilainen

kuin me kaikki, muuten hän ei olisikaan uuden suunnan alkuunpanija. Kuinka voimme, hänen tullessaan olla kohtelematta häntä siten kuin meidän esi-isämme neljännessä juurirodussa kohtelivat häntä, kun hän viimeksi tuli perustamaan viidettä alarotua? Meidän on niin helppoa, katsellessamme Kristuksen mahtavaa persoonaa, ymmärtää hänen suuruuttaan, mutta me näemmekin hänet sen uskonnon kunniahosteessa, joka uskonto on hänen nimensä asettanut ylimmäksi. Mutta koettakaa kuvitella olevanne hänen ajassa ja katsokaa, kuinka omituiselta tuo tyyppi olisi teistä näyttänyt, kuinka se olisi sotinut kaikkia ennakoajatuksianne vastaan. Niin outo hän oli, että hän herätti katkeraa vastustusta eivätkä ihmiset voineet häntä sietää enempää kuin kolme vuotta, jonka jälkeen he hänet murhasivat. Meidän on vaikea tätä käsittää. Me olemme valmiit ajattelemaan: „Jos minä olisin elänyt silloin, niin olisin seisonut hänen sivullaan, minä en olisi ollut niiden joukossa, jotka hänet tapoivat”. Ja kuitenkin ei meillä ole erikoista syytä ajatella, ettemme olisi olleet mukana häntä tuomitsemassa. Tämä on suuri opetus tulevaisuuden suhteen. Sillä kun hän taas tulee siunamaan kuudennen, buddhisen alarodun alkamista, niin hän tulee erikoisesti ilmaisemaan buddhisia ominaisuuksia eivätkä ne suinkaan ole suosittuja nykyisessä maailmassa. Katsokaa rehellisesti omaan itseenne ja nähkää, kuinka pidätte kiinni oikeuksistanne. Tämä on ajan henki. Jollei teillä ole n. k. „oikeuksia”, niin vaaditte niitä. Ymmärrys-sivistykselle tämä on oikein, mutta jos tahdotte jatkaa uudessa alkavassa sivistyksessä, tulee teidän heittää pois kaikki tuo. Teidän

täytyy jättää „oikeutenne”. Jos teitä poljetaan, pitää teidän ymmärtää, että ainoastaan vanha itsenne polkee nykyistä itseä. Ei kukaan voi teitä sortaa paitsi se, johon on ruumistunut oma entinen väärintekonne, ja se, minkä itse olette ennen luoneet, tulee nyt esille. Tämä näkökanta on nykyään hyvin ala-arvoinen, yhtä ala-arvoinen kuin vuorisaarna. Ja katsokaamme sitä, mikä nykyään yleiseltä näkökannalta on ihailtavaa — voimaa, valtaa, vastustuksen voittamista. Kuinka erilainen on se viisaus, joka kyllä hallitsee, mutta hallitsee sisältäpäin „voimakkaasti ja lempeästi kaikki järjestäin”. Ja jos ajattelette tätä yksityiskohdittain ja toteutate sitä käytännössä, niin huomaatte, että teidän on muutettava ihailunne ihanne ja rakennettava toinen ihanne hengen ja yhteyden eikä oikeuksien ja vaatimusten pohjalle. Siinäpä syy, miksi teosofiset ihanteet niin usein tulevat ulkonaisessa maailmassa halveksituksi. Ne ovat niitä ominaisuuksia, joita tulevaisuuden maailma tarvitsee, ja jos meidän pitää olla tämän läheisen tulevaisuuden luojia, pitää meidän kehittää näitä ominaisuuksia itsessämme.

Mutta te ehkä sanotte: „Eikö kuitenkin ole liian uskallettua pitää tätä Teosofista Seuraa suuren juurirodun siemenenä, eikö se ole vain alarodun siemen? Mikä oikeus on väittää sitä?” Vastaus on, että katsellessamme taaksepäin viimeistä rodun valintaa, sopii meidän odottaa, että myöskin nyt uutta juurirotua ja uutta alarotua alkamassa olisivat ne, jotka eivät ole nykyisyyden johtajia vaan joissa on tulevaisuuden siemen. Siksipä meidän väkemme ei ole koottuna kansan johtajista ja tietoniekkoista vaan rakastavista, sääliväisistä, veljellisistä. Tämä veljeyden

voima näyttää vielä heikolta. Mutta se on maailman mahtavin voima. Ja vaikka on totta, ettemme voi odottaa keskuudessamme näkevämmemä mainion älykkäitä ja ylenmääräisen teräviä tieteilijöitä, niin voimme sen sijaan odottaa lempeitä ja rakastavia ihmisiä ja sellaisia aineksia, joista Manun sormet voivat muovailta uutta tyyppiä, korkeampaa kehitysmuotoa. Sentähden Seurassamme aika ajottain tapahtuu suuria täräyksiä, jotka pudistavat pois sellaiset jäsenet, mitkä ovat liiaksi yksipuolisesti äyllisiä eivätkä pidä suotavana, että veljeyden nimeä niin paljon mainitaan keskuudessamme. Mestarit ovat valinneet veljeyden tunnusmerkikseen emmekä me voi kulkea heidän sotajoukossaan, jollemme kannu heidän merkkiään. Sentähden, jos ymmärryksemme saa liian suuren vallan ja tulee liian varmaksi omasta etevämmyydestään, tullemme pudistetuksi pois tästä liikkeestä.

Älkäämme siis hämmästykö, jos me tässä lähimmässä tulevaisuudessa vielä jatkamme omaa hiljaista tietämme, vetämällä puoleemme hiljaisia enemmän kuin niitä, joilla on mahtava älykkyys. Tärkeintä on veljeyden henki ja sitä ei saa koskaan päästä käsistämme. Muistakaa, että kaikissa tulevaisuuden taisteluissa, samoin kuin menneisyydenkin taisteluissa, on suurin kiista henkilöistä ja ne, jotka enemmän ajattelevat persoonallisuuksia kuin periaatteita, joutuvat pois. Jos pidätte jonkun jäsenen oloa Seurassa syynä, miksi teidän pitää joko olla Seurassa tai pysyä sen ulkopuolella, niin osotatte eristyksen henkeä ja ajattelette ohimenevää persoonallisuutta enemmän kuin periaatteita. Mitä siitä on väliä, pitääkö joku teistä Mr. Leadbeaterista tai Mr. Meadista

tai jostakin muusta? Nämä ovat kaikki henki-
 löitä. Seuran periaatteet pysyvät horjumatto-
 mina. Presidentit valitaan ja presidentit kuole-
 vat, mutta Seura jatkaa elämäänsä. Mikä tur-
 huus silloin on jättää paikkansa mahtavassa liik-
 keessä sentähden että sen etunenässä sattuu ajaksi
 olemaan henkilö, joka ei täysin vastaa teidän eri-
 koista ihannettanne? Seura ei ole sidottu presi-
 denttiinsä enemmän kuin kehenkään muuhun.
 Se on sidottu ainoastaan suureen veljeyden aat-
 teeseen. Siten kaikki te, jotka olette seisoneet
 myrskyissä lujina, olette osottaneet, että väli-
 tätte enemmän periaatteista kuin henkilöistä. Ei
 ole sillä niin väliä, oletteko pitäneet tai olleet pi-
 tämättä presidentistä, niinkauan kuin vaan olette
 pysyneet Seurassa lujina, sillä se on periaatteen
 palvelemista. Riippukaa edelleen kiinni siinä,
 mikä teistä on oikein, tunnustakaa, että on aivan
 toisarvoista, onko joku henkilö oikeassa vai vää-
 rässä, onko hän jalo tai huono, suuri tai pieni.
 Tulevaisuuden työ kuuluu teosofiselle liikkeelle
 eikä kellekään yksityiselle henkilölle, joka sat-
 tuu olemaan liikkeessä mukana. Tulemme ta-
 kaisin tähän suureen liikkeeseen vastaisissa elä-
 missä, se riippuu itsestämme eikä siitä mielipi-
 teestä, joka muilla on meidän suhteemme. Ei
 kukaan voi meitä sysätä pois liikkeestä, jos ansait-
 semme siinä pysyä, ei kukaan voi meitä siinä py-
 syttää, jollemme ansaitse siinä olla. Ja kun kä-
 sitämme karman lain, kun käsitämme tämän liik-
 keen suuruuden ja sen tehtävän tulevaisuudessa,
 niin lyökäämme käsi kätehen, olkoon meillä sitten
 erilaisia mielipiteitä muista kysymyksistä kuin
 veljeyden aatteesta, ja käykäämme eteenpäin sitä
 tulevaisuutta kohti, joka aukenee edessämme

kirkaampana kuin mitä menneisyys koskaan on ollut. Menkäämme eteenpäin valmistamaan sitä alarotua, josta on syntyvä uusi juurirotu oman Manumme ja Boodhisattvamme johdolla, jotka ovat vuosien ja tuhatvuosien mahtajia.

